

Troufalost

1 ...mít tento čas společenství s vámi, lidé, daleko od toho mrznoucího severu, odkud jsem právě přijel. Dnes odpoledne jsem řekl vašemu pastorovi nahoře v jeho studovně: „Bude to jedno z největších shromáždění, jaké jsem kdy viděl, anebo jsem neporozuměl vůli Páně.“ Ještě nikdy se mnou satan tak tvrdě nebojoval jako na cestě sem. Když mě bratr Williams před nějakým časem sem pozval, trochu jsem váhal. Řekl jsem: „Dám vám vědět trochu později, protože věřím v modlitbu za tu kterou věc ještě předtím, než učiníme naše rozhodnutí. Ať je to Boží volba.“

Cítil jsem se veden, abych přijel, protože to byl čas... Vždycky si cením shromáždění Obchodníků plného evangelia. A pak... a toto bylo trochu zvláštní. Protože jsem se měl setkat s rozdílnými církvemi, s různými bratry z různých denominací. Rád to dělám, mít společenství v různých sborech ve všech církvích Božích. Tak tedy, když...

2 Řekl jsem: „Budu si teď jist, že to je pro mne volání Páně.“ Řekl jsem: „Dám bratru Williamsovi trochu času, aby mohl získat někoho jiného, víte, aby tam přišel. Oni... být si jist, že... Pokud čeká stále na mne a jestli všichni bratři říkají, že si přejí, abych tam přijel, pak vím, že je to Pán.“ A řekl jsem: „Nebeský Otče, beru to jako samozřejmost, že si přeješ, abych jel do Phoenixu.“

Nu, pak jsem čekal několik dnů. A pomyslel jsem si: „Bude lepší, když jim dám ihned vědět, jak se věci mají, protože oni to musí oznámit v ‚Hlasu obchodníků‘.“

Pak po několika dnech čekání jsem mu zavolal a on řekl: „Ó, bratře Branhamo, všichni bratři chtějí, abys přijel.“ Tak jsem řekl... cítil jsem takové malé štouchnutí, že bych to měl udělat. To bude velká příležitost.

3 Dobrá, pomyslel jsem si, že bych měl přijet o něco dřív. A chtěl jsem jet přes Mexiko a koupit si kufr, který jsem nutně potřeboval. Někdo mi dal o Vánocích peníze, abych si jej pořídil a já jsem si jej mohl za hranicemi koupit za poloviční cenu než tady a ještě dvakrát tak lepší. pomyslel jsem si: „Dobrá, vezmu Texas oklikou dolů k jihu, obětuji na to tři dny navíc na nákupy, abych si nějaký dobrý pořídil — takto si trochu po cestě odpočinu.“ A tak jsem se chystal vyjet ve čtvrtek.

A tak jsme byli všichni připraveni vyrazit a z ničeho nic přišla silná vánice, která zasáhla celé území. A dokonce byly zablokované všechny dálnice, takže jih byl úplně neprůjezdný; a nedovolili nám projet severní trasou po silnici 66.

Čekal jsem dva dny a nakonec cesty odklidili, a řekli: „Teď se vám nabízí příležitost.“ Tak jsem vyrazil na cestu.

Pomyslel jsem si: „Dobrá, bude hezké počasí.“ Ha! Nemyslím si, že bych se kdy setkal v celém mém životě s horší vánici. Led a zácpy, a všechno možné, po celé trase mé cesty, a tak dále.

⁴ Nakonec jeden z chlapců, kteří nahrávají, bratr Maguire, dopadl tak, že jeho auto odpadlo. Tudíž jsme jeli domů, a tak jsme měli hrozný... myslím si, že to auto vypovědělo službu. Nemyslím tím, že by odpadlo; prostě přestalo fungovat, rozumíte, on v něm měl staré dynamo a ono nefungovalo, jak by mělo. Zkoušel to znovu a stejně nefungovalo. Dal je do jiné opravy a pořád nefungovalo. Takto to zkoušel třikrát... až do jedenácti, do večera a stále totéž...

Chtěli jsme vyjet druhý den ráno. Fred... spal, přenocoval. On mě někde poslouchá. Já jsem se o tom nikdy nezmínil, dokonce ani jeho tchánovi nebo před někým jiným, ale když jsme vycházeli z restaurace, dotkl se mého ramena a řekl: „Bratře Branhame, popros teď Boha a všechno to bude fungovat.“

Řekl jsem: „Ty tomu opravdu věříš?“

Odpověděl: „Ano, věřím.“

Fungovalo to, jak mělo. „Nyní můžeme pokračovat.“

A tak když jsem se dostal do Phoenixu, pomyslel jsem si: „Nuže, teď moje trápení skončilo.“ A dnes ráno jsem se probudil s bolestmi jako s příznaky chřipky! Ale já jsem řekl: „Satane, utkáme se! Teď jsem zde a těším se z tohoto společenství.“ Dnes odpoledne jsem se setkal s pastorem tam nahoře v jeho studovně a měli jsme nádherný čas.

⁵ Taková milá, nepřiliš velká modlitebna. Přináším vám pozdravy od všech domácích Božích na středním východě, odkud jsem. A tak víme, že se vám tady vede dobře. Slyšíme o vás. Jsem rád, když zde dnes večer vidím sedět bratra Normana z Tucsonu.

⁶ Mám některé lidi... Dívám se na toto malé, zdejší publikum, vidím zde sedět lidi ze sboru v Ohiu, bratra a sestru Dauchovy. Myslím, že jsou tu lidé z Iowy, kteří nám sedí rovnou zde za našimi zády a také

další. Oni právě přijeli z východu i ze západu, není-liž pravda? Hrnou se ze všech stran. Jsme rádi, že jsme tady.

⁷ Teď jsme plni očekávání na ty večery, které jsou pro nás naplánovány, abych promlouval v různých církvích. Domnívám se, že zítra budeme v Tempe, je to tak? Tempe. A potom ten následující večer, myslím, u bratra Outlawa — to je na dvacáté Rooseveltově ulici; a pak na dalších místech.

A pokud jsou zde ti bratři, ke kterým jsem se dva uplynulé večery nedostal, je mi toho líto. Avšak Pán vám dá trochu mimořádného požehnání v těchto nedělních dopolednech k tomu, abychom to vynahradili. Tak nějak vypadá celý cestovní plán, ale s Boží milostí se nám to podaří splnit.

A pak očekáváme na tomto setkání Křesťanských obchodníků vzácný čas. Jsme rádi za tuto příležitost — možná se setkáme se všemi těmito bratry, a potřesete si s nimi rukou a... To je něco setkat se s přáteli, a my... Neexistuje nic lepšího než přátelé.

⁸ Zacituji vám, co jsem dnes odpoledne řekl pastorovi. Oswald J. Smith (on je významným, misijně orientovaným mužem), před nějakým časem mluvil v Louisville v Kentucky s mým přítelem, doktorem Wallasem Cobblesem. A on řekl bratrovi Cobblesovi, on řekl: „Bratře Cobblesi, já si myslím, že když se nějaký člověk na začátku ožení,“ řekl, „a jeho žena je mladá, hezká, a tak dále.“ Dále řekl: „A víš, pokud se stane, že to s ní půjde z kopce a ona ‚zahne‘, jak my tomu říkáme — zdrhne a řádí, a dělá si, co chce, ať už je to cokoliv — víš, odejde a dělá neplechu,“ řekl, „pokud ji musíš opustit nebo něco takového,“ řekl, „je to smutné. Ale to není...“

Řekl: „Ty můžeš... ty jsi ještě mladý a můžeš se poohlédnout a možná si najdeš nějakou jinou, která bude ta správná.“ Řekl: „Ale když s ní žiješ dost dlouho, takže se narodí děti,“ řekl, „je to náramně těžké, pokud to ona pak udělá; však víš.“ Dále řekl: „Ty si opravdu začneš uvědomovat, jak ji potřebuješ. Ale když ti bude kolem padesátky,“ řekl, „pak se sotva bez ní můžeš obejít.“ A řekl: „A pak, když ti bude sedmdesát, určitě bez ní nemůžeš nic udělat.“

⁹ A tak se stalo, že jsem začal přemýšlet... přiložil jsem k tomu duchovní výklad. Když jsem byl mladým kazatelem a každý člověk, který udělal chybu, přestal jsem ho brát vážně. V tom závodě jsem ho diskvalifikoval. Toť vše. Pokud nebyl baptistou, přestal jsem ho brát vážně, a tím to hasne, rozumíte. Musel zkrátka vidět věci tak, jak jsem

je viděl já, jinak ten člověk byl špatný se vším všudy.

¹⁰ A pak, když jsem trochu zestárnul, začal jsem si uvědomovat, víte, že se ta příkrývka trochu rozšířila. Uviděl jsem... čím on musel projít — mnohými těžkostmi, jako pastor nějakého sboru, a těmi úzkostmi, které s tím souvisí. Uvědomil jsem si, že se ta příkrývka nad ním trochu rozprostírá a také, víte, abych ho tak trochu ochránil před prochladnutím. Nyní, když jsme pokročili dál, asi tam, kde se teď nacházím, říkám vám, že my tak nutně potřebujeme jeden druhého, že zkrátka jeden bez druhého nemůžeme udělat nic. To je všechno, co k tomu mohu říct.

A tak jak vidíme, že se tyto dny stávají zlé a věci jdou tím způsobem, jakým jdou, nuže, myslím si, že je dobré, když se společně setkáváme a máme vzájemné společenství. A já se právě toužím setkat s bratry a promluvit si s nimi, a tak dále — všechny ty různé sbory a bratrstva. Mám to rád, víte. Je na tom něco opravdového, a...

¹¹ Myslím si — ne abych propagoval tuto malou skupinu lidí, Obchodníků plného evangelia, ale myslím si, že toto je velká příležitost, kterou nám všem Bůh dal, že máme díky tomu možnost se společně sejít a mít obecenství. Oni nevyměřují žádné hranice kolem kterékoli denominace, a tak dále, a my můžeme prostě sedět společně v nebeských místech v Kristu. Teď si uvědomuji, že to nebude všechno úplně dokonalé. Uděláme spoustu chyb. Já vidím ty jejich a oni vidí ty moje, vy vidíte ty moje; a já vidím ty vaše... ale musíme jeden s druhým vyjít a musíme si uvědomit... ale koneckonců si myslím, pokud to bude zhodnoceno skrz naskrz, co se mne týče, bude to šlehačka na dortu. To je pravda. Skutečně.

¹² Rozhodl jsem se před mnoha lety pro plné evangelium a každý den jsem kvůli tomu šťastnější. Jsem tak vděčný, že jsem jedním z nich a mám tak ohromnou zkušenost, že jsem přijal Krista jako svého Spasitele; a na oplátku mne On naplnil Duchem svatým, žije na každý den v mém srdci jako můj Svědek, že jsem přešel ze smrti do života — podrobuje zkoušce můj plán, mé spasení, když každý den dělám inventuru. Rád bych se ujistil o působení Ducha ve mně. A jak to pociťuje? Zda spolupracuje s věcmi tohoto světa? Nebo je tak upřen k nebi, že se tento svět zdá být chmurný, ošumělý a špinavý?

¹³ Procházel jsem touto ulicí... Poprvé jsem sem přijel před pětatřiceti lety, v roce 1926, ve starém modelu značky Ford T. Bydlel jsem v ulici Henshaw 16. Vidím, že ji dokonce přejmenovali. Teď je to Buckeye. A tak všechno se mění. Ale já jsem to staré místo poznal.

Víte, jezdil jsem v okolí na koních, dolů údolím přes řeku Salt a dolů touto cestou. Samozřejmě, oni tam měli na druhé straně hor osly, divoce žijící osly, víte, a staré zlatokopy, kteří tam přicházeli. Ó! Zlatokopové tam stále přicházejí, ale teď jezdí v cadillacích. Tak trochu se to změnilo.

¹⁴ Ale zjišťuji, že evangelium se nemění. Ono stále přináší to stejné smírcí uspokojení. A vy se můžete vrátit rok za rokem a nacházíte stále totéž. Je to stejná zkušenost, jakou oni obdrželi o Letnicích. Po dvou tisících letech se to ani trochu nezměnilo. Máme tutéž věc, rozumíte, děje se přesně tatáž věc.

¹⁵ Tak jak jsem se díval na ty velkolepé ulice a viděl jsem tam místa a světla, rozsvícené budovy, pomyslel jsem si: „Před třemi sty lety (jak jsem to řekl mému synovi, když jsme sem přijížděli) v tomto údolí vládł pokoj a mír. Možná občas zavyl nějaký kojot nebo byl slyšen nějaký jiný zvuk, zahýkal nějaký osel...“ Před třemi sty lety. A jak se díváme, jak to bylo... nevím, jak bychom to, co vidíme teď, mohli nazvat, obrácené nebo převrácené.

¹⁶ Proměněno by to bylo tehdy, kdyby se těmito ulicemi procházeli nahoru a dolů lidé se zvednutýma rukama k Bohu, oslavující Boha za krásné údolí a nádherné místo k bydlení, a za zdravé klima; a oslavující Boha v církvích, a bratři by byli bratry a setry sestrami, a tak dále — prostě velká kolonie Boží ekonomie. To by bylo nádherné místo.

¹⁷ Ale místo toho jsou tady hospody s výčepy alkoholických nápojů, putyky, prostituce, kouření cigaret, hraní hazardních her, proklínání, nádavky... Představuji si, jak jednoho dne to Bůh všechno smete a celý tento neřád očistí. To je pravda. A ti, kteří si zvolili Jeho, zde budou žít v tom nepomíjivém věku, v tom velkém Miléniu, jež nastane.

¹⁸ A to je mým záměrem, proč jsem zde dnes večer v Phoenixu, abych zaprvé přispěl k vytvoření obecnství, k posílení církve; abych se modlil za nemocné, pokud někdo přijde s prosbou o modlitbu. Neměli jsme v úmyslu rozdat modlitební lístky nebo něco takového. Přicházíme udělat cokoli, čím bychom mohli pomoci lidem. Pokud si někdo přeje, abych se za něj modlil, jedinou věc, kterou musíte udělat, je poprosit, a my se za vás budeme modlit — cokoli budeme moci udělat. Doma jsem před několika týdny shledal, že když to takto děláme, že to převyšuje, jak vidíte, cokoli jiného.

¹⁹ Vzpomínám si, jak jsem poprvé přijel sem do Phoenixu. Byli

jsme tam ve sboru bratra Outlawa. Myslím, že on byl první, který mne do Phoenixu pozval; a pak tam byl malý mexický sbor, který se jmenoval a Garcia... bratr Garcia, malý, španělsky mluvící sbor někde tam dole. Jak nádherný čas jsme tam zažili — a lidé stáli v modlitebních řadách a byli uzdravováni pouhou modlitbou a vkládáním na ně rukou.

Tato služba se povznesla do něčeho vyššího. Určitě ano. Dary byly rozmnoženy. Ale tak jak tak si přeji, abych byl opět takový, jak jsem byl na začátku, rozumíte. Myslím si, že víc let... Zapomněli jsme na některé z těch věcí, jimž jsme se již naučili; myslím si, že bychom byli na tom mnohem lépe, vidíte.

²⁰ Dobrá, myslím, že cesta k Bohu vede stezkou pokory a služby. Myslím si, že na světě není nic lepšího, co by nás mohlo pozvednout ke Kristu, než právě toto. Ale vy musíte vidět nějaké tělesné napodobeniny, a tak dále, a to vás otupuje a zanechává to ve vás nějaký dojem. Přál bych si, aby se to takto nedělo, rozumíte. To vás přivádí poněkud k... který vás přenese jinam... myslím si, že vás to dostane do stavu komplexu, ve kterém byste neměli být. Měli byste všechny věci odložit stranou a jít kupředu.

²¹ A tak... Pak doufám... To posílí naše vzájemné obecenství jednoho s druhým. Prosím, aby Bůh uzdravil nemocné lidi, za které se budeme modlit; a nade vše, aby spasil každou duši, jež může být spasena. Nevím, kde se nacházejí, kdo jsou. A proto já pouze kážu. A ať přijde kdokoli, snažím se jim sloužit s důvěrou, a doufám, že jednoho dne napříč celou velikou věčností a poklidným, pokojným údolím — možná ne údolím Maricopa, ale nějakým tichým údolím někde — kde budeme žít pospolu jako sousedi, skrze nekončící věky. To je to, proč jsme zde.

Nuže, mnozí stojí a vy jste tak milí, mohl bych mluvit celou noc. A tak vím, že máme několik bohoslužeb, a tak nechci pokaždé zabrat příliš moc času na každém místě. Ale skloňme teď v úctě naše hlavy, dřív než otevřeme Slovo Boží a pomodleme se.

²² Milostivý, nebeský Otče, je to opravdu velká přednost, že můžeme dnes večer být naživu, abychom měli příležitost ještě jednou vydávat svědectví před církví živého Boha. A tak jak jsem mluvil k těmto lidem před několika málo minutami a přemýšlel jsem o tom velkém, obrovském, nádherném městě, nyní obtíženém hříchem, jako všechna ostatní města...

Přemýšlel jsem, jak můj syn řekl: „K čemu je to pak dobré, tatínku?“

Řekl jsem: „Synu, všude kolem tohoto města jsou rozptýlené nějaké sbory živého Boha. A to je ta skupina, kterou my přednášíme Bohu.“

²³ To je, že... ti svatí... jako Pavel se určitě podíval na Řím s jeho mnoha tisíci obyvateli a jak on procházel různými místy, uviděl, že se město obrátilo v modlárství. Ale v tom městě byly poklady, pro které musel pracovat. Oni odpočívají tam nahoře a očekávají na všeobecné zmrtvýchvstání v těch posledních dnech, které, jak věříme, je nablízku. Prosíme za každý sbor v Phoenixu, za každý z nich, Otče, prosíme, abys vylil svého Ducha na ně na všechny. Ať jsou jako zapálená světla pro evangelium. Ať to utlumí ta světla nočních klubů a místa, kde se načerno prodávají alkoholické nápoje. Vyslyš, Pane. Ať se stanou lidská srdce po Tobě tak žíznivá v průběhu této návštěvy, kéž bys nás opravdu navštívil, Pane. Navštiv nás svým Duchem a vylej Jej na nás v hojně míře, Pane.

Požehnej tuto začínající konferenci. Prosím, Otče, aby zde bylo hodně obchodníků a jiných, kteří budou vedeni k té veliké zkušenosti, poznání Krista skrze křest Duchem svatým. Vyslyš, Pane.

Požehnej tento zdejší sbor, ve kterém jsme dnes večer, jeho milého, prostého pastora a celou jeho bytost, Pane. Oni tady stojí jako příklad. Jsou světlem tomuto městu, které mohou lidé vidět jako cestu pravdy. Prosím, abys učinil jeho členy tak osolené, aby každý v jejich sousedství nebo v celém tomto městě zatoužil stát se jako oni.

Nuže, vím, že Ty jsi tyto zdejší sbory zasadil za jistým účelem. Ony stojí jako svědci proti zlu. A v nich se nachází svědectví, že Bůh je spravedlnost a pravda. Prosím, Otče, abys jim hojně požehnal.

Teď pro nadcházející porci služby dnes večer, není pochyb, že Ty jsi již na ně vylil své požehnání. Prosíme, abys nám požehnal, Pane, svojí velikou Přítomností. Mluv k nám skrze Slovo v Duchu. Prosíme o to v Ježíšově jménu. Amen.

4. Mojžíšova 14:41-45

²⁴ Dnes odpoledne, když jsem seděl a četl, můj zrak padl na krátký text, který bych chtěl přečíst, a použít jej jako kontext, pokud to bude vůle Boží. Poznamenal jsem si sem dolů nějaké verše Písma a několik poznámek. Chtěl bych k vám promluvit trochu o... pro slávu Boží. Ti, kteří si to chtějí vyhledat, obraťme se tedy do 4. Mojžíšovy 14. kapitoly a začneme 41. veršem a budeme číst... kde to začíná:

Jimž řekl Mojžíš: Proč jest to, že vy přestupujete

příkázání Hospodinovo, ještě vám to na dobré nevyjde?

Nevstupujte, neboť Hospodin není uprostřed vás, abyste nebyli poraženi od nepřátel vašich.

Amalechitský zajisté a Kananejský jest tu před vámi, a padnete od meče, protože jste se odvrátili od následování Hospodina, aniž také Hospodin bude s vámi.

Oni pak přece usilovali vstoupiti na vrch hory, ale truhla smlouvy Hospodinovy a Mojžíš nevycházel z stanů.

Tedy sestoupili Amalechitský a Kananejský, kteříž bydlili na těch horách, a porazili je, a potírali je až do Horma.

25 Nechť Pán přidá své požehnání ke čtení Jeho Slova. Chtěl bych vzít zde odtud text, pokud bude vůle Páně, pro téma „Troufalost“. To je... Rád čtu Slovo, protože vím, že je to pravda. Slovo je tím, čeho se držíme. Musí to být vždy Slovo Boží, jinak budeme pokračovat dál po špatné cestě.

Jan 1:1, 14; Jan 15:7

26 Někde u Jana je napsáno, myslím někde kolem 15. kapitoly: „Jestliže zůstanete ve Mně a Má slova ve vás, (pohledte, to Slovo zůstává ve vás, rozumíte) pak prostě, o cokoli chcete a stane se vám to,“ protože to nejste vy — to je Slovo, které je ve vás. A tím Slovem je Bůh, rozumíte, Bůh ve vás. Bůh je tím Slovem. „Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh... a to Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.“

27 Nuže, při návratu Ducha svatého přinášejícího to Slovo do nás a přebývajícího tam; pak to už nejste vy, kdo mluvíte, je to samotné Slovo, které vychází. Je to tak... to Slovo vykoná to dílo.

28 Troufalost. Vzal jsem si slovník a vyhledal, co to slovo „troufalost“ ve skutečnosti znamená. Webster říká, že to znamená riskantní pokus bez doprovázející autority. Troufnout si na něco je riskovat bez opravdové autority nebo předpokládat něco za samozřejmost. Riskovat bez autority nebo považovat něco za samozřejmost předtím, než jste k tomu oprávněni, bez opravdové autority, abyste to dělali.

Teď jsme prožili dva velké svátky, které jsou tady v Americe známy jako vánoční čas a Nový rok. Ve skutečnosti to nejsou Vánoce. Je to den, ve které dáváme stranou...

²⁹ Samozřejmě si uvědomujeme, že to nejsou narozeniny Páně. On se nemohl narodit 25. prosince, protože tam je taková zima, že pastýři nemohli být na horách, a tak dále. A pokud jste někdy byli přibližně v tomto ročním období v Judsku, věděli byste, že to nemohlo být v zimním období. Ale existuje názor, že to možná bylo přibližně v dubnu nebo v květnu, kdy se rodí beránci. A tak jak On přicházel v souladu s celou přírodou, právě tak jak se obvykle rodí jehňata; On byl Božím beránkem, On se narodil přibližně v tomto čase. Ale nemyslím si, že se stará o to, jaký den jsme určili, protože ten opravdový den upadl v zapomenutí. Ale je to připomenutí Jeho narození.

³⁰ A místo jednoduché připomínky a dne oslavování Boha za to, že poslal svého Syna k nám, my děláme oslavy, vidíte. My oslavujeme Vánoce, ale to nejsou oslavy. Můžete oslavovat Washingtonovy narozeniny nebo Lincolnovy narozeniny, nebo slavit narozeniny nějakého jiného slavného muže. Můžete to klidně oslavovat. Ale Vánoce by měly být dnem uctívání. Zatímco my jsme to převrátili na ruby a udělali jsme to jedním z největších komerčních dnů. Všechno je zaměřeno na předávání jeden druhému dárků, a cítíme se zraněni, pokud jsme tak neudělali a snažíme se jim to oplatit. A to všechno je úplně převráceno.

A pak, když jsme byli před několika týdny s manželkou v naší malé vesnici doma v nákupním středisku, vyslechli jsme rozhovor dvou dívek. Jedna druhé řekla: „Nu, co jsi pořídila matce k Vánocům?“

„Ó,“ řekla, „drahoušku, nemohu na nic přijít, čím bych jí obdarovala. Ale co by ji potěšilo, by byla krabička... nebo kartón cigaret, a tak... pro matku.“ A ona řekla: „Já mám pro tatku sedmu Whisky.“ A řekla, „víš, kdyžž...“

A ona řekla: „Dobrá, jsem ráda, že jsi to udělala, protože já mám pro něj nový balíček pokerových karet.“ Rozumíte? Vidíte, to jsou Vánoce, vidíte.

Jak ten svět může ještě déle vydržet? Oslavování! A pak předpokládám, že si troufnou tvrdit, že toto je ten správný způsob, jak to dělat. To je to, co oni předpokládají, že se to má tak dělat. Oni si takto troufají, rozumíte.

³¹ A přichází Nový rok. Po příchodu Nového roku lidé obyčejně pořádají velké novoroční večírky. A pak při tomto večírku učiní velký půlnoční přípitek. Tuším, že tím vyřknou ortel smrti nad svými hříchy, aby zapomněli na všechny, které spáchali v uplynulém roce. Opijí se, takže zapomenou na všechny své hříchy. Domnívám se, že se tímto způsobem odvažují zbavit svých hříchů. Ale v tom se mýlí. Způsobuje to jenom ještě větší hřích. Nemůžete nic ospravedlnit konáním dalšího jiného zla. Tak to je právě troufalost, zapít to.

³² Zajímalo by mne, co si asi lidé myslí, že když... a potěšení z pití — oni tomu říkají příjemné potěšení. Když se Whisky dostane do organismu, to rozohní krev natolik, že to pomate mysl, mozek, a stáváte se vygumovaní. Vaše mysl je tak zmatená, že... tím ohněm z toho alkoholu v krevním řečišti, takže doktoři říkají, že to určitým způsobem vygumuje váš mozek.

³³ Samozřejmě, že kdybyste měli ve svém těle nějakou nemoc, která by způsobila zatemněnost ve vaší mysli, pak byste vyhledali nějakou lékařskou ordinaci ve městě, aby našli něco, abyste se toho zbavili. A právě takto lidé oslavují narození Krista, snaží se zapít svůj žal, pomocí zatemnění mozku. Neuvědomujete si, přátelé, že lidé... že se s tím budete muset setkat u soudu? Takto tam neobstojíte. Ale oni se domnívají, že to je běžný zvyk zde v tomto národě; a to je vygumovat mozek o Stědrém večeru nebo v noci na Silvestra — vygumovat mozek.

Oni tomu říkají „malé, nevinné potěšení“ nebo „malá příjemnost“, kterou lidé musí mít, aby tomu dali průchod. Dobrá, jestli tohle je celé potěšení, které člověk má z života... jaké potěšení to je, když zatemníte svoji mysl do takové prázdnoty, že ani dokonce nevíte, co děláte? A pak to nazvat potěšením?

³⁴ Nu, toto vidíme dělat lidi ve světě, ale když toto přichází do církve, lidé, kteří se sami nazývají křesťany, to ukazuje na to, že došlo k nějakému svedení, protože to není způsob, jak zapomenout na hřích. Ony jsou v Boží knize a tím jediným způsobem, jak mohou být vymazány, je uvrhnout je do moře zapomnění — do krve Ježíše Krista — a pak už vám více nebudou připomínány. To je ten jediný způsob. Ale oni si troufají říct, že ta správná regulérní cesta, jak se to má dělat... lidé to tak dělají.

³⁵ Máme také v denominacích kazatelé, ve velkých denominacích po celém tomto národě, a tito sloužící hlásají učení svých denominací, troufají si říkat, že činí přesně to, co je správné. Mnozí z nich; nezáleží

na tom, jak je to v protikladu s Písmem, troufají si tvrdit, že dělají správně, když hlásají toto učení, ať už se jedná o cokoliv. Troufají si tvrdit, že to je právě to, co Bůh požaduje — určité vyznání víry nebo přidružení se k něčemu. Myslí si, že to je právě všechno, co Bůh vyžaduje. Troufají si tvrdit, že vedou lidi do nebe připojením se k církvi a kázáním určitých církevních dogmat. Odvažují si tvrdit, že to všechno je správné a že to je vše, co je zapotřebí. Jaký omyl! To je hrozný omyl, že si na něco takového troufají.

³⁶ V Bibli je pouze jedno vyznání víry: To je Kristus. My pouze musíme... Znat Jeho znamená život. Mimo Něj... neexistuje žádná cesta, která je životem, kromě poznání Krista, kterého dosáhneš osobní zkušeností s Ním — a ne připojením se k nějaké církvi nebo odříkáváním nějakého vyznání víry. Když to ale přivedeme na takovou mělčinu, je to právě proto, že nás na novoročním večírku opili takzvaní křesťané. To je důvod, proč máme oslavu Vánoc a Nového roku a jiných svátků, a tak dále.

³⁷ Tito lidé to dělají proto, protože to je jediná věc, kterou znají. Cože, jistě, pokud lidé touží v tento den opravdu něco udělat, měli by udělat skutečně něco opravdového. Někde přece musí existovat nějaká správná věc, kterou bychom mohli udělat, pokud tato věc je nesprávná, protože každá správná věc, musí mít svůj protějšek v nějaké nesprávné věci, jinak by ta nesprávná byla správnou. Takže něco musí být pro a proti, negativ a pozitiv.

Musí existovat pravý dolar, ze kterého je zhotoven padělaný dolar, jinak by padělaný dolar byl pravým dolarem. A když vidíme nějakou denominaci nebo nějakou skupinu lidí, kteří touží po něčem a jdou do kostela a připojí se k církvi, je to důkazem toho, že existuje něco, po čem touží.

³⁸ Lidská duše po něčem lká. Ona ví, že ji sem něco přivedlo, ona ví, že zde existuje ještě něco většího, co je odtud vzdáleno. Ony ví, že přišly z temnosti a zase se do temnosti vrátí. A oni chtějí vědět odkud přišly a kam směřují. Tak tedy, pokud je ten hlad tam uvnitř, vy to nikdy nedosáhnete vygumováním svého mozku.

Víte, já jsem slyšel... někdo byl před nějakou dobou tady ve shromáždění. A ten někdo řekl: „Nech si teď vygumovat svůj mozek. Pak pohleď přímo vzhůru k nebesům.“ Nech si otupit mozek a budeš mít prožití. Není pochyb o tom, že to docílíš! To je pravda.

³⁹ Ale... ty budeš mít prožití, ale jaké prožití. A víte, když to

děláte, v tu chvíli otevíráte svoji duši satanovi. On vám něco dá, to je pravda. Ale já si myslím, že osoba, která přichází ke Kristu, by měla přijít s celou svou inteligencí a když k Němu přichází, měla by se ve svých myšlenkách dovolávat každého zaslíbení Písma. Udržuj svoji mysl v bdělosti, když přicházíš ke Kristu. Nenech si ji otupit. Dábel tě přiměje udělat cokoliv, rozumíte. Oni ti předloží nějakou senzaci. On to takto umí udělat. Ale ty chceš prožít zkušenost — něco, co učí Bible, něco, co je opravdové.

Pak oni vycházejí a troufají si říkat: „Dobrá, nějaký takový malý nervový šok. Viděl jsem nějaké světlo před sebou,“ nebo něco na ten způsob. „Mám to.“ A nepromítne se to ve změně jejich života. A pokračují dál stejným způsobem.

Mnozí z nich přicházejí a říkají: „Ano, odříkal jsem vyznání víry. Věřím, že jsem teď v pořádku.“

40 Nuže, vy předpokládáte, že jste v pořádku. Myslíte si, že je to tak. Nuže, když toto dělají, pak lidé přicházejí a připojují se k této církvi a troufají si tvrdit, že dělají to, co je správné. A od mnohých z nich je pouze požadováno, aby přijali vyznání víry a jím se řídili; pokropí je trochou vody a udělají z nich členy církve, a pak jsou v pořádku. Tito lidé vycházejí — upřímní, dobří lidé — a mají zato, že jsou na cestě do nebe.

41 V tom tedy vězí ten problém. Upřímně smýšlející lidé věří, že když jsou uvedeni do určitého stavu nebo na určité místo, nebo udělají určitý slib, nebo něco na ten způsob, že to je všechno, co je Bohem požadováno — dodržovat přikázání nebo žít podle desatera přikázání, nebo něco takového, konat dobré skutky, být společenští, dát něco sousedovi. Oni se odvažují tvrdit, že toto je náboženství a že to je všechno, co je požadováno. Ale jaký je to omyl.

42 Žijeme v pozdějším čase, než si myslíme. Rok po roku, když přijedu do Phoenixu a na jiná místa, tážu se sám sebe, jestli tady budeme ještě příští rok. Pak, když odjíždím, uvažuji, udělal jsem... byl jsem čestný? Vysvětlil jsem všechno tak zřetelně, jak jsem jen uměl? Pane, držel jsem se tvých pokynů? Neřekl jsem nějakou věc v rozporu s tvým Slovem nebo dodržel jsem správně každé slovo, které je ve tvém Slově? Neboť titíž lidé se postaví se mnou u soudu a já vydám počet z toho, co jsem o tom řekl, když jsem se nacházel na určitém místě.

Ale lidé... Myslím si, po vzoru těchto kazatelů, kteří si troufají po

takovém vzdělání a získání hodností a titulů, a tak dále a naučení se vyznání víry nějaké církve, že když se vracejí a zaujmou místo pastora a domnívám se, že se vši čestností a upřímností, tak jak jenom někdo může být upřímný... ale upřímnost není dostatečnou zárukou správnosti. To nemusí být vždy se vším všudy pravdivé.

⁴³ Stál jsem před nedávnem v Indii a viděl jsem je s modlou s rubíny v uších, které měly hodnotu tisíců dolarů — a ohyzdně šeredná tvář modly s velkýma očima; a viděl jsem kněze vylévat svěcenou vodu na člověka, na jehož těle viselo plno rybářských háčků s malými baňkami naplněnými vodou. Viděl jsem, jak vyhloubili příkop pro oheň dlouhý asi třicet metrů — asi tři metry široký, rozumíte, asi několik stop hluboký — s rozžhaveným do bila popelem, a viděl jsem tyto muže, kteří se týrali... Oni to mohou dělat s jeho rty, pokud on lhal nebo se dopustil nějaké lži a tím činí pokání. Musí vypláznout jazyk a oni mu ho přišijí k jeho nosu, a propíchnou bodcem jeho horní ret a protáhnou to až k jeho čelu a natáhnou to asi takto — všeho druhu takové šeredné věci. A kněží ho polévají svěcenou vodou a pak zabijí kozla, aby přinesli krvavou oběť, aby prošel tím ohněm a odvažují se tvrdit, že činí vůli Boží. A oni jsou upřímní. Jsou upřímní.

⁴⁴ Dole v Africe jsem viděl, jak berou malé děti — taková baculatá, malá nemluvnátka, takové malé cvalíky — a berou... Kmenový kouzelník bere nože a potírá je tekutinou z bobulí a tím neřádem potírá jejich tváře a znetvořuje je; a kastruje malá děvčata, a tak dále, aby z nich udělal panny a všechny možné takové vylomeniny, s nejhlubší upřímností. Přesně tak to dělají. Padají před modlami, a dokonce jim vydávají s nejhlubší upřímností své životy.

⁴⁵ Ale upřímností to nedocílíte. Oni se domnívají, že jsou v pořádku. Prostě si myslí, že to je správné. A vy... my se na ně díváme z patra a myslíme si, že by měli být jinak učeni. Ale my v Americe jsme na tom zrovna tak špatně, pokud ne ještě hůř. To je pravda. Troufáme si. Bereme to, jakoby to bylo samo sebou. Riskujeme bez potřebné autority, když to takto děláme. Podnikáme bez skutečné autority. To je pravda. Neexistuje v Bibli nic, co by opravňovalo křesťana pít, hrát hazardní hry, lhát a hýřit.

⁴⁶ Lidé se připojují k těmto církvím a dělají vlastně totéž. Oni se připojují k těmto církvím; ženy si stříhají vlasy, chodí v šortkách, kouří cigarety. Jistě. Prostě takto žijí. Myslí si, že je to správné. Domnívají se, že je to správné. Ale to není správné! To není správné. Je to na hony vzdáleno pravdě. Boží slovo to neschvaluje. Je to s ním v rozporu.

Ale oni si troufají tvrdit, že je to správné.

47 Někde tam na Západním pobřeží... Nuže, to se teď netýká presbyteriánů. To jsou letničtí, ve velké znamenité církvi, v nádherné organizaci. Ale oni se dostali tak daleko od Slova. Tato dáma nosila dlouhé vlasy. Stočila si je vzadu takto na hlavě. A oni chodili kolem ní a říkali: „Ha, ta tvoje splasknutá pneumatika tam vzadu.“ A všichni se jí posmívali. Dokonce pastor jí řekl, že by si měla dát ostříhat vlasy, aby se od nich nelišila. Ona se mě zeptala, řekla: „Bratře Branhame, jak to s tím je?“

48 Řekl jsem: „Oni ti řekli něco špatného.“ Naše letničtí sestry dělají totéž, co tento svět. Jednou mi někdo řekl: „Bratře Branhame, lidé na tebe pohlížejí jako na proroka. Proč propánakrále ty lidi neučíš, jak obdržet duchovní dary? Přestaň s tím napomináním žen kvůli jejich oblékání a kvůli chování se mužů. Nech toho. To není tvůj úkol něco takového říkat. Už je velkým, hlubokým, duchovním věcem.“

49 Řekl jsem: „Jak je mohu učit algebru, když neumí abecedu?“ Jak jim můžete dát vysokoškolské vzdělání, když oni přitom ještě neopustili mateřskou školku? Oni dokonce nemají v sobě ani pocit prachobyčejné slušnosti, aby se očistili a chovali se jako křesťané, oblékali se jako křesťané, žili jako křesťané — a pak chcete mluvit o duchovních darech? Vyjděte z mateřské školky!

50 Troufají si říci, že je to všechno v pořádku, ale to je omyl. Neměli byste to dělat. Vaše matka to nedělala, když žila v době letničtího probuzení. Ale oni to dnes dělají. A vy muži — proč to snášíte a dovolujete vašim ženám takto jednat? Vy jste stále v mateřské školce. Vidíte? To je pravda. Vy si troufáte tvrdit, že to je v pořádku, ale pravda je někde jinde. Říkáte: „Dobrá, manželka bude dělat to - a - to.“ Vy jste hlavou domu! Bůh to tak řekl, rozumíte.

A vy si zrovna troufáte tvrdit, že to je správné, protože ti ostatní lidé to tak dělají. Nestarám se o to, co ti ostatní dělají; jedná se o to, co říká Boží slovo. To je to, co je pravda.

Vy si prostě troufáte, rozumíte. Říkáte: „Dobrá, předpokládám, že je to v pořádku. Pastor...“

51 Nejsem zvědav na to, co nějaký pastor říká. Slovo má pravdu. Slovo je to, co má pravdu, rozumíte. Netroufejte si. Dostanete se do těžkostí. Dělejte právě to, co říká Slovo. Ano, pánové. Lidé, oni v tom stejně pokračují dál a domnívají se, že to je v pořádku, zatímco není.

Lidé říkají: „Dobrá, On je příliš dobrý. On je příliš dobrý, než aby to udělal. Bůh je tak dobrý.“

Já tomu věřím, věřím, že Bůh je dobrý. Jistý dospívající chlapec z naší čtvrti nedávno řekl: „Víš co?“ Řekl: „Bůh je tak dobrý, bratře Branham.“ Řekl: „Víš, Bůh je tak dobrý, že On mi dovoluje dělat cokoli.“ Dále řekl: „On se o to nestará. On proti tomu nic nenamítá, protože je ke mně právě tak dobrý.“ Nesmysl!

52 Bůh je dobrým Bohem! Tak hodně o Něm slyšíme, že je dobrým Bohem a já věřím, že je dobrým Bohem. To je pravda, On je dobrým Bohem. Ale pokud je dobrým Bohem, musí být spravedlivým Bohem. On nám nemůže dát příkázání, abychom dělali něco jiného, abychom Mu nebyli poslušní, a pak očekáváme, že unikneme soudu. On je rovněž Bohem hněvu, Bohem soudu. To je to, co Jej činí dobrým Bohem, protože On dodržuje své Slovo. On nad tím bdí.

53 Tak tedy, my nemůžeme očekávat, když budeme dělat tyto zlé věci, že takto obstojíme. Nikoliv. My právě... On není až tak... On není... On je dobrý, to je pravda. Nechci, abyste mě špatně pochopili. Ale Bůh je dobrým Bohem. To je čistá pravda. Ale zapamatujte si, jediný způsob, jak On může být dobrý, je být spravedlivý. A pokud je spravedlivý, musí přitom dodržovat svá vlastní příkázání. A pokud dodržuje svá vlastní příkázání, je pro křesťana špatné, pokud je vůči tomuto světu shovívavý. Je to špatné. Neměli bychom to dělat. Máme být odlišnými lidmi.

A my jenom riskujeme, troufáme si bez skutečné, opravdové autority. Boží slovo nám dává autoritu, a to je autorita, na které bychom měli stát — co řekl Bůh.

2. Mojžíšova 16:15

54 Zde si Izrael troufl tvrdit, že měl pravdu. On byl dobrým Bohem, když jsem to právě četl ve 4. Mojžíšové. On byl dobrým Bohem. On sestoupil do Egypta a vyvedl je z otroctví. Jistě, On byl dobrým Bohem. „Samozřejmě, On na nás dokonce nechal padat manu z nebe.“ Dobrý Bůh, jistěže. To bylo velice dobré.

4. Mojžíšova 13:20, 30

55 Ale pak, když došlo na to a čas k tomu, aby se Jeho Slovo naplnilo, pak když to přišlo do Kádes Barne a ti špehové se vrátili s tím důkazem ze země, která ležela tam za obzorem, oni si troufali tvrdit, že to bude správné, když ji obejdou. Bůh se na ně rozhněval.

4. Mojžíšova 14:42; 5. Mojžíšova 11:31; Jozue 1:3

56 A Mojžíš řekl: „Nechodte tam nahoru proti Amalechitským,

protože jste nenaplnili, co nám Bůh řekl, abychom udělali.“

Pohledte, ten příkaz zněl: „Dal jsem vám tuto zemi. Jděte ji zabrat.“ A oni se vrátili s důkazem z té země, ale zpochybnili to. Oni se chtěli vrátit... raději se vrátit do Egypta, než pokračovat a zabrat ji, protože se báli.

Tolik lidí se dnes bojí, že někdo, tvůj soused řekne něco proti tobě. Mnohokrát se pastor bojí říci, něco že... o evangeliu. „Obávám se, že to raní něčí pocity.“ Ony by měly být raněny. To by mělo ranit.

Někdy se ženy bojí říci, říkají: „Bratře Branhame...“

To je jako jedna ubohá duše, ona řekla: „Já mám strach si dovolit... Kdybych si neustříhla vlasy, manžel a ty ostatní ženy, dobrá...“

57 Bratře, nedovol si tyto věci nadužívat. Vezmi k tomu Slovo Boží. Víš, že máš duši, která musí být zachráněna? Uvědomuješ si, že smrt tu duši nezmění? Smrt nezmění nic kromě místa jejího přebývání, ať je ono jakékoliv, když ona tě opustí.

Jan 3:3-5

58 Jedeme do pohřební síně, litujeme osobu, která zemřela. Rádi bychom si o ni mysleli jen to nejlepší. To je pravda. Ale Ježíš striktně řekl: „Jestliže se někdo nenarodí znovu, nemůže tam v žádném případě vejít.“ Pak neexistuje poloviční cesta. Vy si troufáte říci, že on šel do nebe, ale podle Slova k tomu nedošlo. Vidíte, vy si troufáte říci, že on vešel.

„Dobrá, on byl dobrým členem církve. Tolik dobrého vykonal pro sousedy.“ To je skvělé. Věříme tomu. To je dobré, nemám nic, co bych proti této části řekl.

59 Avšak uvědomili jste si, co zadrželo lidi před zaslíbenou zemí? Byli okrajově věřící. Došli tak daleko, ale nešli ani o trochu dál. To je způsob, jakým se muži, ženy, lidé chovají dnes. Oni dojdou tak daleko v Bohu...

Řeknou: „Ano, já budu věřit, dám se pokřtít. Udělám to, tamto nebo něco jiného — každé církevní ustanovení musí padnout.“

60 Ale když přijde na to, abychom se všeho vzdali pro Krista, váš život a všechno... to je to, kde leží ta hraniční čára. To je to, co přiměje lidi se vymlouvat: „Dobrá, dívám se na ty ostatní.“ A zde pro vás starší křesťany a pro vás mladší; ty mladé ženy se dívají na ty starší ženy a mladší muži sledují starší muže a vidí způsob vašeho chování — aby uviděli, co děláte. A oni si troufají říci, že jsou v pořádku. Je to proto,

že to děláte tím způsobem, jakým to děláte.

61 Tak tedy, pokud by Letniční církev skutečně žila podle svého standardu, pokud by žila podle toho, o čem prohlašuje, že má, pak by se svět stal po těchto věcech žíznavý. Ale když oni vidí, jak Letniční církev polevila právě v tak mnoha věcech, je téměř jako svět, pak si troufají tvrdit, že jsou zrovna tak dobří jako vy. To souhlasí. To je pravda. Oni na to mají právo. Vidíte?

62 Ale my se musíme z toho dostat ven. Zde troufalost není na místě. My se musíme srovnat se Slovem. Nuže, je téměř nemožné přimět lidi, aby se modlili, postili a vzývali Pána. Vypadá to, jako kdyby se církev dostala do dřimoty, je v těchto posledních dnech zahálčivá — tak žalostná. Nerad přicházím burcovat, kázat a mluvit o těchto věcech. Ale bratře, sestro, to je pravda, nemohu to zadržet. To je evangelium a ono musí být kázáno. Musí být kázáno na svědectví. To je pravda. Myslím si, že si troufáme až příliš moc.

Opovažujeme si, protože jsme měli nějaké prožití. „Před pěti lety jsem jednoho dne kráčel, bratře Branhame, ulicí a Duch svatý mě právě požehnal. A já jsem běžel dolů tou ulicí. Myslel jsem si: „Pane, musíš mne někam uklidit, neboť tady na ulici začnu dělat ostudu.““

Možná jsi byl ve sboru a něco prožil. Mluvil jsi v jazycích a myslel sis: „Dobrá, to je v pořádku. Nyní si mohu klidně jít dál... dobře, vidím, že toto dělají ostatní.“ To je pouhá domýšlivost.

63 Izrael měl tohoto druhu prožití. Izrael vyšel z Egypta — Izrael, ten který viděl znamení, zázraky a divy všude na své cestě. Prošli Rudým mořem. Byli na vyprahlé zemi. Viděli manu, jak každý večer padá z nebe. Byli svědky těchto Božích požehnání ve svých životech.

Ale oni zklamali... neuposlechli jedno Boží přikázání a co se stalo? Požehnání bylo od nich odňato. A oni se domnívali, že jelikož Bůh byl tak dobrý, že ve své dobrotě bude pokračovat a zůstane stále dobrý. Ale Bůh to nemůže takto dělat.

64 Myslím si, že jsme došli do tohoto bodu. Přišli jsme ke Kádes Barne, kde my... Když Bůh postavil svou církev před otázku, aby dali rozkaz zastavit a vrátit se zpět k modlitebnímu životu, zpět k posvěcení, zpět do místa, kde se sami posvěcujeme od věcí tohoto světa. A vzdálit se těm malým, bezvýznamným rozdílům mezi námi; a dostat se zpět k Bohu, a k bratrské lásce, a k pokoře a znovu zpět k moci Boží.

65 Hledte, my se právě odvažujeme tvrdit, že běžíme dobře, protože Bůh nás žehná. To že... On možná žehnal Izraeli snad ještě toho dne, kdy odmítli jít nahoru a zabrat zaslíbenou zemi. Téhož dne, kdy zpochybnili špehy, této noci mana padala stejně, ale oni byli úplně mimo vůli Páně. Nemohli vyhrát žádnou další bitvu, dokud se nevrátili zpět a neurovnali si své věci s Bohem. Myslím si, že je načase pro církve, aby se vrátila k Bohu. Dostat se zpět a začít tak, aby to šlo správně, abychom mohli pokračovat v naší cestě.

I když věděli, že Bůh byl dobrým Bohem. On byl plný milosrdenství. Soucítit s nimi. Ukázal svoji slávu jako nikdy předtím... Dokonce jejich boty nebyly obnošeny, jejich šaty nebyly roztrhány. A mana padala z nebe každou noc. Viděli zázraky a znamení, a přítomnost Boží byla po celou cestu s nimi. A proto si na to troufali, protože Bůh to udělal; a chtěli tam jít a zabrat tu horu.

66 Zde to je. Když... pokud chceme duchovní dary v církvi, pokud chceme Boží moc v... tu opravdovou moc Boží... Nuže, já vám říkám, bratře, sestro, je to tak snadné, aby tím byl někdo sveden, těmi senzacemi a dalšími věcmi. Dábel může napodobit téměř každou senzaci, kterou Bůh má, vidíte.

67 Ale hledte, naše církve nejdou vpřed takovým způsobem, jak by měly. Víme, že zde není něco v pořádku, rozumíte. Pak víme, že Bůh s námi nebude, dokud nedáme, cokoliv by to bylo, do pořádku. A tak je načase, abychom to zkontrolovali, uviděli věci, které bychom měli dělat a věci, které bychom dělat neměli; a pak se připravit a vyrazit kupředu. To je správné.

Soudců 13:5, 7; Soudců 16:17

68 Požehnání. Samson. Dobrá, Samson byl velkým mužem. Narodil se jako nazarejský Hospodinův. Měl svých sedm copů, které visely na jeho ramenech. Potvrdil skrze znamení, že byl nazarejským Hospodinův. A Bůh byl dobrý, třebaže utíkal svým rodičům a chodíval, začal chodit s Filištínskou ženou. To bylo proti tradici nebo proti Izraelcům, aby se dokonce zavadávali s Filištinými. Zde ho máme, jak tam jde. Bůh jej stále snášel ve svém milosrdenství — to bylo v pořádku.

Soudců 16:7, 11

69 A pak ona *na něm* zkoušela vymámit jeho tajemství. Místo toho, aby co nejrychleji odešel a neříkal jí o tom, že je nazarejský Hospodinův a neříkal jí o tom, řekl: „Svaž mi ruce.“ On jí lhal, vidíte. A Bůh mu odpustil jeho lež. Roztrhal provazy a pokračoval, a tak dále, a tak dále. Až nakonec, jednou... opovážil si na to, že může udělat

zrovna to, co si zamane a že mu to projde.

V tom vězí dnešní problém — troufat si, že můžeme udělat cokoli a že nám to nějak projde. Jsme letniční lidé, vy víte; můžeme dělat cokoli s myšlenkou, že nám to projde. To nemůžete dělat. Vy to nesmíte dělat. Nemůžeme pokračovat, protože jsme velkou organizací. Díky Bohu za to, za tu velkou organizaci. To se cení.

⁷⁰ Ale my nemůžeme takto žít, říkat: „Máme více členů než tamten jiný kazatel a tudíž on je již mimo závod, a tak v *tom* můžeme pokračovat. Říkám vám, my musíme přestat s tím a přestat tam s tím. Myslím si, dobrá, myslím si, že to je staromódní. Nemyslím si, že bychom měli pokračovat v těch modlitebních shromážděních a v těch ostatních věcech. Myslím, že bychom to neměli dělat.“

⁷¹ To je ale troufalost. A já vám znovu říkám — místo kázání... posílají tolik studentů z okolí a dovolí jim, aby je nacpali veškerou teologií a podobnými věcmi a já si myslím, že by bylo lépe vzít je do té horní místnosti tak, jak to dělávali odedávna, aby získali zkušenost.

⁷² Hudson Taylor, ten velký misionář v Indii, jednou vyprávěl... obrátil se mladý indický chlapec. Byl naplněn Duchem Božím. Vyprávěl, že jeho tvář zářila jako světlo. A on přišel a řekl: „Pane Taylore, myslím si, že půjdu na čtyři roky, které jsem zmeškal, na vysokou školu.“ Řekl: „Pak si myslím, že půjdu studovat, abych získal bakalářský diplom v umění a po několika letech budu moci vyjít ven a kázat evangelium.“

Pan Taylor, ten věhlasný křesťan, jakým on byl, řekl: „Synu, jdi teď s tím, co máš.“ To je to. Řekl: „Začni svítit, pokud je ta svíce zapálená, ne když už z ní bude polovina pryč.“ To je správné. Mluv, co víš. Pokud nemáš žádné prožití, nemůžeš říci nic.

⁷³ Ale to, co my potřebujeme, je dostat se zpět k Bohu. To je pravda. Vidíte, my se musíme dostat zpět k tomu prožití, k té věci, která nás očisťuje vevnitř i zvenčí. Pokud ten vnitřek bude v pořádku, pak ten zevnějšek se postará sám o sebe... Bude se to dít automaticky. Ano, jistě.

Soudců 16:20

⁷⁴ Samson řekl: „Dobrá, teď vstanu, otřesu se, stejně, jak jsem to dělal dříve. A pak, když to udělám, Bůh tam bude. Já si troufám myslet, že On tam je.“ Ale zjistil, že On odešel.

⁷⁵ Víte co? Věřím, že církvev je povinna vrátit se zpět ke svatosti. Měli bychom se dostat zpět do správného způsobu života. Vidíte, my se

domníváme, že proto, že jsme obdrželi Ducha, protože jsme tančili v Duchu, protože jsme vykonali věci, které jsme vykonali a Bůh nás požehnal a my jsme viděli shromáždění s uzdravováním a viděli jsme ta probuzení, a tak dále, a tak předpokládáme, že je všechno v pořádku.

Nuže, když my to takto uděláme a takto to vytvoříme, uspořádáme to tak, protože máme velkou budovu, máme nádhernou denominaci, máme všechno toto. Máme všechno prvotřídní, nejlepší církve ve městě a všechny tyto věci, takže můžeme ten svět pozvat dovnitř a říci: „Podívejte se, naše piano, naše varhany a naše to, a to je to zrovna tak kvalitní, jako to vaše. A naše lavice, naše židle jsou stejně tak dobré jako ty vaše, náš kazatel je stejně tak vysoce vzdělaný jako ten váš.“ Troufáme si tvrdit, že Bůh je stále s námi, zatímco už není. Pamatujte na to.

Jan 3:3-7

⁷⁶ Když se začínáme dívat na zázraky a znamení, a divy Boží, vidíme tu moc Boží, jež sestupuje, a potom vidíte lidi, že se chovají jinak, čistí své životy, „vykartáčují“ své charaktery, hádky se vznětlivou povahou a zmatky, bojování jeden proti druhému, neřád mezi členy (to je pravda) a všechny druhy hříchů mezi námi, nevíru...

Někdo káže Slovo Boží, říká: „Bůh řekl, že se musíte znovuzrodit. Pokud ne, nemůžete vejít.“

„Já s tím nesouhlasím.“

⁷⁷ A vy říkáte, že máte Ducha svatého? Duch svatý nepopře své vlastní Slovo. Stůjte na tom Slově, protože On je tím, který to vyřkl. Pokud vyřknu nějaké slovo, a pak popřu, co jsem řekl, pak má slova nejsou k ničemu. Svatý Duch musí zachovat to, co řekl. A toto Slovo zde napsané je slovem Ducha svatého. Já tomu věřím. To je pravda. Nyní shledáváme, že Bůh... vidíte, potřebujeme více svatosti. Potřebujeme, abychom byli vyčištěni i s vašimi sbory.

Soudců 16:20

⁷⁸ Samson, on si myslel: „Dobrá, já právě teď...“ Šel tam a sdílel lože s prostitutkou, a tak dále. „Potom mi nakonec řekla, abych udělal toto, a nakonec mi to stejně prošlo. A pak všechno to... Ó, já jsem jí skutečně řekl pravdu, o čem to všechno bylo. Bylo to tak a já si myslím, že to bude všechno v pořádku. Troufám si tvrdit, že On je se mnou.“ Ale když vstal a otrásl se, zjistil, že jeho síla je ta tam.

Dnes si myslím, bratře, když se rozhlédneme po našich církvích a podíváme se na způsob, jakým oni jdou, je čas, abychom zatřáslí sami

se sebou. Něco je špatné. Troufáme si tvrdit, že běžíme správně. Troufáme si říci, že se nám vede dobře.

⁷⁹ Jako... Mluvil jsem nedávno s někým z našich obchodníků, z našich bratří. Řekl jsem v jednom shromáždění, ve kterém jsme se nacházeli někde v zámoří... a ti bratři tam byli a měli shromáždění. A mluvili o tom, jak jim Pán požehnal a měli tam malý obchod na rohu a odevzdali svůj život Kristu a teď mají celý vozový park Cadillaců.

⁸⁰ Tak jsem řekl bratřím, řekl jsem: „Neříkejte to! To si protiřecí. To není ten způsob, jak to první letniční dělali. Oni se zbavili všeho, co měli a dali to chudým. Tito muži byli obchodníci. Oni vlastní továrny a všechno možné. Musíte jim dát něco, o čem oni nevědí.“

⁸¹ To je to, co se stalo s církví. Máme k dispozici jasná osvětlovací tělesa a všechno možné, a z církve se dělá téměř putyka. Pokoušíme se srovnávat se světem. Tohle se nesmí dělat. Musíme svět pozvat na půdu sboru; ne vyjít ven na jejich území. Nemůžeme se tam s nimi srovnávat, protože my máme něco, co oni nemají. To je ta věc. Jde o to, že jim chceme ukázat, že Kristus je v našich životech, moc Ducha svatého, rozumíte. Ukázat jim něco, co oni nemají. Dovolte jim, aby přišli na vaše území. Pokud chtějí Krista, ať přijdou na toto území.

Ale nedělejte to, co dělají oni a vy se nechovejte jako oni. To je špatné. Právě v tom Samson udělal chybu. Vyšel z Palestiny do Filistinské země. Začal něco zlého... opustil své vlastní území. Jednou zjistil, když se opovážil myslet, že Bůh je s ním, a přitom ho Bůh opustil.

Jozue 6:18; Jozue 7:1, 21

⁸² Achan — jistě, když vzal ten malý prut a babylonský plášť, myslel si... domníval se, že to nikdo neuvidí. „Nu, co to je? Je to jenom starý, obyčejný plášť. Schovám to někde tady dole a možná se bude z toho moje rodina dlouho radovat. Mám ten prut. Pokud se někdy ocitneme v nouzi, tak mám zlatý prut. Nikdo to neuvidí. Tak tedy, sbalím ty věci dohromady a schovám je pod plášť a nějak si poradím.“ On si troufal myslet, že to je v pořádku. Troufalost. Ale Boží přikázání bylo: „Nic z toho prokletého města neberte. Nemějte kolem sebe žádnou prokletou věc.“

5. Mojžíšova 22:5; Malachiáš 3:6; 1. Korintským 11:5, 6

⁸³ Jak tedy pak můžeme kouřit cigarety? Jak můžou ženy stříhat své vlasy, když Bůh pověděl, že když toto dělají, pak je to špatné. Jak můžete nosit tyto těsné kalhoty z toho, co se teď nosí? Když Bůh řekl, že když si žena oblékne oděv jež náleží muži, je to ohavnost v Božích

očích. Bůh se nemění. Jak to můžeme dělat? A právě to je ta troufalost, myslet si, že to je správné. To není správné! To není v pořádku! Když naše letniční ženy dělají něco takového, pak se raději zastavte a zkontrolujte se, zatřeste sebou, ohlédněte se zpět. Neopovažujte se něčeho takového, protože jste na omylu, absolutně na omylu.

⁸⁴ Egypťané, když pronásledovali Mojžíše a Izraelity, viděli Mojžíše, jak kráčí přímo přes moře, procházeli na druhou stranu — všichni Izraelité. Oni byli obřezáni a posvěceni Pánu. Prikázání Boží byla s nimi, Boží znamení je provázela. Kráčeli přímo přes moře. Nebyla tam žádná chyba. Egypťané stáli a okouněli, jak jdou.

„Dobrá,“ řekli si, „já si na to troufnu, když oni to takhle dělají, co bychom to takhle nemohli udělat i my.“

⁸⁵ Teď se podívejme zpět na Letniční církev na začátku. Myslíme na Letniční církev před třiceti, čtyřiceti lety. Myslíme na tu Letniční... po Nicejském koncilu. Myslíme na ty v raných věkách, na Ireneu, svatého Martina, Columbu, Justina, Polykarpa, na všechny tyto svaté muže. Když se na ně podíváme, cítíme, že máme stejné požehnání, jako měli oni; a tak z toho můžeme vyvodit, že můžeme žít právě tak jako oni. Uvědomujeme si, že můžeme dělat ty stejné věci, které oni dělali. Ale nemůžeme to dělat za těchto okolností a v těchto podmínkách, které jsou teď v církvi.

⁸⁶ Podívejte se, co tito lidé dělali. Podívejte se, co tyto církve dělaly. Jaká to byla oběť! Čeho se musely vzdát! Oni dokonce nepřikládali svému životu žádnou důležitost. Oni setrvali na svých tvářích dnem i nocí v modlitbách k Pánu. Šli kam jen mohli a vyhledávali každou škvíru a každý roh, kde by mohli vydat lidem svědectví o království Božím. A dnes očekáváme od pastora, aby to přinesl ve svém diplomatickém kufříku, s nějakým evangelistou a: „Bůh ti požehnej, já náležím k této církvi.“ Je to tak. Rozumíte? „Já jsem tam členem. Jsem pouze... Věřím této církvi. Tato církev je v pořádku.“

⁸⁷ Jistě, ta budova může být v pořádku. Nemusí s ní být nic špatného, žádní termiti nebo jiná havěť vevnitř. Ale jak to vypadá s příbytkem... tím jiným příbytkem? Jaký druh termitů se tam v něm usadil, rozumíte? To je právě ta věc, která nám může působit problémy, rozumíte. Tito termiti se prokoušou do vaší duše, ó, jak potřebujeme zkontrolovat a uvidět, jestli je něco... místo abychom si troufali tvrdit, že jsme v pořádku. Ano.

Neobřezaní Egyptané si mysleli: „Projdeme rovnou přes moře, jak to udělali oni.“ A ztratili své životy.

Achan si myslel: „Na tom malém prutu přece nezáleží.“

„Ty ostatní dámy si stříhají vlasy. Já udělám totéž. Na tom přece nezáleží.“

Ale co jim to přineslo? To nikdy nepřineslo do jeho rodiny potěšení. Přineslo to smrt pro každého z nich. A když uděláme kompromis s jakýmkoliv příkázáním Božím, abychom se zalíbili lidem, pak tu věc rovnou tam usmrcujeme. Jeden malý prut, jeden babylonský plášť zastavil pochodující armádu. Bratře, jedna špatná věc, kterou církvi dovolíme dělat, jedna věc, proti které nebudeme křičet, abychom přiměli lidi učinit nápravu, to zastaví církev na pochodu.

⁸⁸ Oni si troufali myslet, že jdou kupředu. Můžeme mít slavné jméno, může nás být mnoho — ale to není to, co se počítá, rozumíte. To není to, co se počítá. To je Bůh s námi, Bůh v nás a Bůh působící skrze nás, Jeho Slovo, které v nás žije.

⁸⁹ Netroufejte si tvrdit, že to víte. Pozorujte, kam to vede váš život. Pozorujte váš postoj, jaký zaujímáte vůči hříchu, jak cokoliv... Jakže, pozastavte se nad svatým Bohem... Přemýšleli jste vůbec o tom, že budete jednou stát v Jeho přítomnosti a vydávat počet z toho, jak jste se zachovali vůči tomuto Slovu a vůči Kristu, když Bůh, který sedí tam daleko ve věčnosti, je tak svatý, že se před Ním deset miliónů sluncí stane černými tečkami? Tak svatý, že dokonce andělé vypadají v Jeho očích ohavně. Andělé jsou před Ním ohavní.

⁹⁰ Ty i já s tímto Slovem a krví Jeho Syna, která nás očišťuje od všelikého hříchu — domníváme se, že když přestupujeme Jeho příkázání a když vstupujeme do tohoto světa — domníváme se, že staneme před Ním bezúhonní, když jsme přesně věděli, jak to máme dělat?

⁹¹ Ať se dá církev raději napravit. Nečiňte... Netroufejte si na to, že jsme početně větší, než jsme bývali; jsme na tom finančně lépe, než jsme bývali. Máme lepší budovy, než jsme mívali, oblékáme se do lepších oděvů, než jsme se oblékali a máme lepší auta, než jsme mívali. Ale, ó, bratře, jsem zvědav, jak je to s Kristem, nakolik je s námi, rozumíte. To je to. Pouze si troufáme. Ano, pánové. Ti neobřezaní to nemohli udělat. To je pravda. Utonuli v moři.

⁹² V Noemových dnech, když Noe stavěl tu velkou loď, která měla

vzdorovat tomu přílivu... Dobrá, bezpochyby mnoho členů církve oněch dnů řeklo: „Dobrá, ten fanatic! Ale co když se to stane? Co když k tomu opravdu dojde? Co když opravdu přijde ta bouře? My půjdeme do naší lodě a poplujeme. Naše loď je stejně tak dobrá jako ta jejich. Naše loď bude stejně tak dobře plout jako jejich loď, ať už je Bohem zkonstruována nebo ne.“

To je to, co dnes lidé dělají. Oni říkají: „Náležím k této církvi. Připojil jsem se tam. Ona je stejně tak dobrá jako každá jiná.“

⁹³ Dobře, bratře, pokud nejsme ve Slově a Slovo není v nás, my si jen troufáme tvrdit, že jsme v pořádku. Vzpomeňte si, když přišla ta potopa, plula pouze Bohem zkonstruovaná loď. Oni si troufali tvrdit, že jsou v pořádku — ale odvázat si tvrdit, že jste v pořádku a být opravdu v pořádku, to je rozdíl.

Říkáte: „Bratře Branhame, ty nás rád umisťuješ někam na větev, je to tak?“

Ne. Já vám chci ukázat... postavit něco před vás, rozumíte. Pak za chvíli přispěchám na pomoc. Ano.

Vy říkáte: „Dobrá, Noe...“ Někdo řekl: „Dobrá, tady mám... Dobře, já vím, že John Doe tam dole na rohu... Dobře, on má loď, se kterou můžeme proplout každým proudem.“

Ale podívejte, to nebylo zkonstruováno Bohem. To nebylo stavěno ze dřeva gofer a způsobem, jakým to Bůh dal postavit.

Říkáte: „Já mám církev, bratře Branhame. Ó, je to největší kostel v našem okolí a máme nejlépe oblečené lidi. Do naší církve chodí starosta města a členové městského zastupitelstva rovněž přicházejí do naší církve. Samozřejmě, my to všechno máme.“ Vidíte?

⁹⁴ Ale dokud to nebude zkonstruováno Bohem, neobstojí to. Žádné denominace, pokud to není zničeno... zkonstruováno podle Božího stavebního plánu zde... to nevydrží. To je pravda. To musí přijít tím způsobem, o jakém Bůh řekl, že to má být provedeno. Nemůže to přijít žádným jiným způsobem — ne vyznáním víry, ne připojením, ne tímto nebo senzací. To musí přijít cestou kříže. To musí přijít cestou krve. To musí přijít naplněním Duchem svatým. Musí to být materiál Ducha svatého a materiál Ducha svatého činí lidi naplněné Duchem svatým.

⁹⁵ Materiál z cypřiše vytvoří cypřišový člun. Materiál z topolu vytvoří člun topolový. Rozumíte, co tím myslím? A světský materiál vytvoří světskou církev. A materiál Ducha svatého vytvoří Církev

Ducha svatého.

„Co to je ta Církev Ducha svatého, bratře Branhame? Co dělá, jak se chová?“ Za chvíli to zjistíme, rozumíte. V pořádku. Zkonstruováno. Oni se pokouší právě takto věřit. Tak mnozí dnes, tak mnozí během tohoto církevního věku o tom mluvili... Existuje přece tolik různých cest, tak mnoho lidí vám vypráví o různých cestách, to všechno je však zmatek. Vy jdete kolem toho...

⁹⁶ Moje stará matka, která právě před několika měsíci zemřela, když tam ležela na lůžku, řekla: „Bille, já odcházím.“

Řekl jsem: „Mami, neříkej něco takového.“

Řekla: „Odcházím.“ Pokračovala: „Chci jít, abych se viděla s dalšími svými dětmi. Chci vidět tatínka. Odcházím.“ A rozhlédla se kolem...

Stál jsem tam já, její nejstarší, stála tam má sestra, ta nejmladší. Bylo nás deset dětí — devět chlapců a dívka.

Ona se podívala a řekla: „Můj prvorozený a má poslední.“ Řekla: „Dolores, ty jsi má jediná dcera. Byla jsi ke mně dobrá.“ Pokračovala: „Přicházela jsi a pomáhala mi s praním prádla. Milovala jsi mne a starala ses o mne.“

Pak řekla: „Bille, ty jsi dohlížel, abych nikdy nehladověla. Platils moje výlohy. Dal jsi mi místo, kde jsem mohla žít.“ A dodala: „Byl jsi mým duchovním vůdcem.“

⁹⁷ A já jsem řekl: „Maminko, před několika lety, když jsem přišel ke Kristu jako mladý chlapec, potom, co jsem byl povolán jako dítě.“ Řekl jsem: „Původem jsem Ir, myslel jsem si, že bych měl náležet do Irské církve.“ Oni řekli: „My jsme tou církví, nezáleží na tom, co ještě říká někdo jiný, jsme církví.“ A řekli: „Tam byl tvůj původ... ty musíš chodit sem, k nám. To je ta jediná církev.“

⁹⁸ Řekl jsem: „Pak mi přišlo na mysl, že bych mohl navštívit luterány. Luteráni mi řekli: „My jsme tou církví. To jsme my.“ Nuže, církev je tělem z lidí, vyvolaným tělem lidí. A já jsem si pomyslel: „Která z nich je tím tělem? Která z nich je skutečně tou církví? Jedna mluví tak, druhá mluví jinak. Šel jsem k metodistům. Oni jdou tím směrem; baptisté jdou jiným.“

⁹⁹ Řekl jsem: „Shledal jsem, že je asi devět set různých církví, vidíte, jedna táhla na tuto stranu a druhá zas na jinou. Právě jako...“ Řekl jsem: „Nemohl jsem opřít o to svoji víru. Nemohl jsem to udělat,

mami. Kvůli tomu jsem si žádnou nevybral. Ale vrátil jsem se zpět a přišel jsem na to, jak má vypadat ta konstrukce, kterou založil Bůh. (Spíše instrukce, pokyny, které byly dány) a já jsem to učil přesně stejným způsobem, jakým to učili apoštolé. A měl jsem tytéž výsledky.“ Pokračoval jsem: „No, a to je to, víš. To je ono. Vzal jsem Boží slovo a vyložil jsem ho právě tak.“

A ona řekla: „Bille, já na tom spočívám.“

¹⁰⁰ A když to nebohé, staré tělo nemohlo už ani promluvit, řekl jsem: „Mami...“ Chtěl jsem odevzdat její duši Bohu. Udělal jsem to tak s otcem a chtěl jsem její duši předat Bohu. A ona tam ležela, nemohla už ani mluvit.

Řekl jsem: „Mami, já tady ještě stojím. Víš co? Jestli můžeš, tak zamrkej.“ A ona zamrkala. Řekl jsem: „Teď se tě chci na něco zeptat, mami. Za několik minut tady nebudeš.“ Řekl jsem: „Chci tady stát, abych viděl, jak přijde Ježíš, aby si vzal tvoji duši.“ A pak jsem dodal: „Pak Mu ji odevzdám.“

¹⁰¹ Řekl jsem: „Chci se tě na něco zeptat, maminko.“ Řekl jsem... Pokřtil jsem svoji matku asi před třiceti lety a ona byla naplněna Duchem svatým. A ona byla křesťankou, skutečně posvěcenou Bohu.

¹⁰² A řekl jsem: „Mami, znamená pro tebe Ježíš právě zde — když ti nezůstává víc než pět nebo několik málo minut — je pro tebe Ježíš tak milý, jako byl toho dne, kdy jsi přijala Ducha svatého?“ Řekl jsem: „Přál bych si, abys mi to řekla tak, abych to mohl říci jiným. Je On právě teď pro tebe ještě tak milý? Ty jsi moje matka. Ty jsi mi nikdy neřekla nic zlého. Chtěl bych teď vědět, jak se cítíš. Je pro tebe stejně tak milý, jako když jsi Jej přijala tehdy před třiceti lety? Pokud tomu tak je a nemůžeš mluvit, zamrkej rychle očima.“ A ona zamrkala opravdu rychle a slzy jí stékaly po tvářích. Ó, bratře.

¹⁰³ Ano, to je to. To pak není nějaká troufalost. Vy víte, na čem stojíte. To je pravda. Ó, neopovažujte se toho. Je tak mnoho rozdílných cest. A tak si netroufejte. Ale Bůh dal potvrzení svého zaslíbení, rozumíte. Nemusíme si ohledně toho na nic troufat; to potvrdil Bůh.

5. Mojžíšova 18:15-22

¹⁰⁴ Tak tedy, v 5. Mojžíšové 18:22 můžete najít (18:15-22), tam naleznete, že Bible říká toto: „Pán Bůh vzbudí vám proroka jako jsem já.“ Mojžíš prohlásil: „I budeť, že kdo by koli neposlouchal slov toho proroka, bude vyhlazen z lidu.“ Pak pokračuje a říká: „Jestliže povstane mezi vámi prorok nebo někdo, kdo se za takového prohlašuje,

a to, co řekne, se nestane, nebojte se ho. To se nezakládá na pravdě. Ale jestli k němu Pán promluvil, On způsobí, že se to stane.“ Vidíte?

To je ten způsob, jak to poznáte. Bůh nám dal pokyny, jak to poznat. My si nesmíme na nic troufat. Nic. Vy si to nesmíte ani nijak představovat; můžete mít prožití, jak to poznat. Ano, pánové.

Marek 16:17; Jan 14:12

¹⁰⁵ V Janovi 14:12, ten prorok, jehož Bůh vzbudil, jímž byl Kristus Ježíš, jeho Syn, ten stejný prorok v Janovi 14:12 řekl: „Kdo věří ve mne, skutky, které činím já, bude činit také.“ Bratře, zde v tom není žádná troufalost. Ani za drobet! On řekl, že vy to budete dělat. V Markovi v 16. kapitole od 15. do 18. verše Ježíš řekl: „Tato znamení budou provázet ty, kdo věří.“

Vy si nesmíte na nic troufat. „Zdá se mi, že jsem v pořádku. Mohu... myslím, že jsem v pořádku.“ Ježíš řekl: „Tyto věci budou provázet ty, kdo věří.“ V této věci není žádná opovážlivost.

Jan 1:36

¹⁰⁶ Jan, ten Křtitel, on si nemusel troufat, aby řekl: „Troufám si tvrdit, že možná toto je Kristus. Nejsem si tím jist. Nuže, možná to je On, který tam stojí. Troufám si říct, že to tak může být.“ On toto neřekl. On řekl: „Hle, tam stojí Beránek Boží.“ On si netroufal, že Jím byl. On si tím byl jist. Proč?

Bůh mu řekl na poušti: „Ty v tom nemůžeš mít zmatek, Jane. Je to důležitá věc. Přece v těch věcech nechceš mít zmatek?“

To je právě dnes. Bůh si přeje, aby Jeho církev věděla, co je pravda. Nechceme v tom mít zmatek. Bratře, možná ti už nebude dána další zkouška. Raději buď v pořádku, když ta loď pluje ke tvému domu, až smrt zaplaví tvůj pokoj kolem dokola. Ty si musíš tím být jist. Nezahrávej si s tím. Nedělej to. Je to špatné. Buď si jist, že jsi v pořádku.

Jan 1:33, 29, 36

¹⁰⁷ On řekl Janovi: „Na koho uzříš sestupujícího Ducha, to je Ten, kdo křtí Duchem svatým a ohněm, vidíš, to je On. To bude Ten.“

Jan neřekl: „Troufám si to tvrdit.“ On řekl: „To je On.“ Ó, Bože! To je to. Ne, on si nic nedomyšlel. Věděl, že On byl tím Synem Božím. Věděl, že byl tím Beránkem, jenž snímá hříchy světa, protože mu to bylo zjeveno.

Marek 16:17, 18; Jan 13:35

¹⁰⁸ A ty to nebudeš vědět lépe, dokud ti to nebude zjeveno. Jak ti

může Bůh něco zjevit, co by bylo v rozporu s Jeho Slovem? Ten jediný způsob, jak se ti Duch svatý bude moci sám zjevit, je, když On vůči tobě dodrží své zaslíbení. „Tato znamení budou provázet ty, kdo věří; v Mém jménu budou vymítat ďáblы; budou mluvit novými jazyky; brát do rukou hady; nebo pít cokoliv jedovatého a neuškodí jim to; vkládat na nemocné ruce a oni se uzdraví... Pak všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.“

Galatským 5:22, 23

109 Toto jsou přikázání, to jsou věci, na které bychom měli dávat pozor. Ty ovoce Ducha: láska, radost, pokoj, trpělivost, víra, доброта, krotkost, upřímnost, trpělivost. To jsou ovoce Ducha. To je ta věc, ty důkazy, to je to potvrzení. To je, jak to Bůh potvrzuje. On ti to dokazuje.

110 Jaký rozdíl byl mezi Moábskými na těch horách se sedmi oltáři a sedmi berany a Izraelem tam dole v údolí se sedmi oltáři a sedmi berany? — Oba dodržovali Boží přikázání, oba se to pokoušeli dělat. Ale Bůh potvrdil Izrael.

111 Obdobně jako Kain... Když postavil oltář, zrovna tak pěkný nebo pěknější než byl Ábelův, on obětoval ovoce, dal své desátky, přinesl svůj příjem do domu Páně. Poklekl u oltáře, sám se poklonil. Modlil se, uctíval zrovna tak upřímně jako každý člověk. Ale Bůh potvrdil Ábela tím, že pohltil jeho oběť.

1. Královská 18:19, 23, 26, 33, 34

112 Na hoře Karmel v tom významném dni, když se tam venku shromáždilo čtyři sta pohanských kněží z domu první dámy země, když se tam shromáždili, aby přinesli své oběti a vzývali po celý dlouhý den — ale nedostavila se žádná známka ohně. Ale když tam Eliáš položil toho vola a polil jej sedmi soudky vody, Bůh potvrdil, že to byla pravda.

113 Pokud říkáte, že jste věřící, Bůh to potvrzuje. Vy si nemusíte na nic troufat. Je to Bůh, jež stravuje; vy si nemusíte na nic troufat. To je pravda.

Ten měděný oltář stravoval oběť. Pokud oběť ležela na oltáři a nebyla strávena, Bůh to odmítl, rozumíte. To znamená strávení.

114 A vy jste Boží oběti. Položte sami sebe na oltář a řekněte: „Bože, sejmi to všechno ze mě. Vyprázdni mne tak, abys mě mohl naplnit a použít mne.“ To je správné. Netroufejte si na něco; věřte tomu. Ano, pánové. Pokud tomu nebudete věřit, Bůh vaši oběť nepřijme.

On, Jan, mohl říci: „To je On. On je věrný. Víím, že to je On.“

Jan 1:41

115 Natanael se vrátil do 5. Mojžíšovy 18. A vy najdete v 5. Mojžíšové 18:15, pokud si to chcete poznamenat... On si nemusel na nic troufat. Když Filip šel pro něj a našel ho, řekl: „Pojď a podívej se. Našli jsme Mesiáše.“

Jan 1:41

116 Teď vidíte, Filip si tím byl jist. On věděl, o čem mluví. Řekl: „Našli jsme Mesiáše.“ On neřekl: „Pojď, jdeme tam a uvidíme. Pouvažujeme o tom spolu a uvidíme, jestli by to mohl být Mesiáš. Ty i já; vezmeme si k tomu naše knihy a projdeme jimi, a vyhledáme to.“ Nerozumoval nad tím. On mu nedomlouval, nebyl ohledně toho domýšlivý, že to byl Mesiáš. Věděl, že to tak je. On to dobře věděl.

Jan 1:47, 48

117 Tak tedy, Natanael, který byl dobrým učencem, když se postavil před Ježíšovým obličejem, Ježíš řekl: „Hle, opravdový Izraelita, v němž není žádná lest.“ Tím skončily veškeré jeho domněnky.

Řekl: „Rabi, odkud mne znáš?“

On řekl: „Viděl jsem tě dřív, než tě Filip zavolal, když jsi byl pod fíkovníkem.“ Skončily veškeré domněnky.

5. Mojžíšova 18:22; Jan 4:7-11

118 Cože? On věděl, že to byl Bůh, který to řekl. Bůh řekl: „Jestliže zde bude prorok, jestli mezi vámi někdo povstane, a to, co on řekne, se nestane, pak ho neposlouchejte. Ale jestli se to stane, Já jsem jej poslal.“ Zde to máte. On si nemusel troufat něco tvrdit. Věděl, že to byl Mesiáš.

Podívejte se na ženu u studny. Když Ježíš byl tam u studny v Samaří, když ona stála u studny, řekla... Znáte ten příběh: „Dej mi napít,“ a řekla, „studna je hluboká a nemáš, čím bys navážil,“ a tak dále. Jak ten rozhovor pokračoval.

Jan 4:16-25

119 A nakonec jí řekl: „Jdi, zavolej svého muže a přijďte sem.“

A ona odpověděla: „Nemám muže.“ Dále řekla: „Pane, vidím, že jsi prorok.“ Pak jí řekl... Řekla: „Nemám muže.“ On řekl: „Dobře jsi řekla, protože jsi měla pět mužů a ten, se kterým teď žiješ, není tvůj muž.“

Řekla: „Pane, vidím, že jsi prorok. My víme...“ (ne, my si troufáme. „My si troufáme, že snad, my se domníváme, že snad by to mohl být Mesiáš. My si troufáme...“) „My víme, když Mesiáš přijde...“ Haleluja!

Je to tak. My víme! My si nemusíme na nic troufat. My víme přesně, co Písmo říká.

Jan 3:3-7

120 Bratře, Písmo říká, že musíme být znovuzrození. Musíme samých sebe oddělit od veškeré špíny tohoto světa a být svatí. Toto musíme činit. To je to, co říká Bible. Naše ženy by se neměly chovat jako tento svět. Naši muži by se neměli chovat jako tento svět. Nesmíme postávat kolem dokola a vyprávět jeden druhému špinavé vtipy. Nechceme jít někde ven a kouřit cigarety, s někým si připít, abychom nepřišli o zaměstnání.

121 Jistě, pokud bych musel jíst suchary a pít vodu z potoka... Raději bych hladověl na ulici, než abych si musel udržet zaměstnání, kde bych musel pít tu ďáblu hnilobu a kouřit cigarety, a cokoliv dalšího, abych si udržel přízeň. V žádném případě!

5. Mojžíšova 22:5

122 Raději bych se oddělil od skupiny lidí, kteří se nazývají křesťany, kteří mne budou nazývat staromódním (pokud bych byl ženou), protože bych nosil dlouhé vlasy a slušné šaty. Raději se sám oddělím a budu fanatikem, než abych se spolčoval s lidmi, kteří se mi posmívají a tropí si žerty, a tak dále. Ovšemže je to ohavnost v Božích očích. To je pravda.

Ale přesto se snažíme říci, že to je právě to. Troufáme si tvrdit, že je všechno v pořádku. Ti ostatní to přece také dělají. Proč to nedělá žádný... Jidáš zradil Krista. Copak to je známkou toho, že byste to měli také tak dělat? V žádném případě. My to nechceme dělat. Vy chcete... Chcete dodržovat Boží slovo. Ničeho se neopovažujte! Přijměte to, co Boží slovo říká. Ano, pánové.

Lukáš 24:49

123 A co kdyby učedníci ve dni Letnic (na závěr), co kdyby učedníci řekli: „Šli jsme tam nahoru...“ A oni byli nahoře devět dnů. Devátého dne, co kdyby se Petr dal na odchod a řekl: „Bratři, vy víte, že náš Pán nemůže lhát.“

„Ne, On nemůže lhát.“

Matouš řekl: „Máš pravdu, Šimone. On nemůže lhát. Co si o tom myslíš, Marku?“

„Ó, to je pravda. On nemůže lhát.“

„On nám řekl, abychom šli do Jeruzaléma tam nahoru a očekávali, že na nás sešle zaslíbení našeho Otce. Věříme tomu, že ano, bratři?“

„Ó, jistě.“

„Já vám něco řeknu. Strávili jsme tady devět dní. Troufám si tvrdit, že jsme to již obdrželi.“ Ó, to by nás učinilo dobrými baptisty a metodisty a presbyteriány, rozumíte.

„Troufám si tvrdit, že to máme, bratři. Vyjděme ven a začněme shromáždění.“

Izaiáš 28:10-112

124 Oni by to nikdy neměli. Ale oni se nedopustili žádné troufalosti. Proč? Věděli, že v Písmu... Dám vám nějaká místa Písma, jen co je nalistuji. V Izaiáši 28:11 On řekl: „Příkaz za příkazem; řádek za řádkem; trošku odtud, trošku od onud; a držet se toho, co je dobré. Protože koktavými rty a jinými jazyky budu mluvit k tomuto lidu. To je to odpočinutí.“

Joel 2:28

125 Joel 2:28 říká: „Stane se v posledních dnech, že vyleji Ducha svého na všeliké tělo; vaši synové a dcery budou prorokovat.“ Haleluja! Oni očekávali, dokud se toto Písmo před nimi neprojevílo. Oni si na nic netroufali. Čekali až do konce. Čekali, až to obdrželi.

126 V Letniční církvi si stále ženy stríhají vlasy, jejich muži stále kouří cigarety a dělají podobné věci a dovolují našim lidem takto řídit. My si na něco troufáme. Pojdme zpět, bratře. Vraťme se sem na chvíli. Běžíme vpřed podle našich představ. Nemůžeme být letničními a takto to dělat. V žádném případě! Vraťme se, dokud nesestoupí stravující oheň Boží a nepřijme ty oběti, dá církvi úplné naplnění Duchem Božím, a ta staromódní letniční moc se nezačne sama o sobě ukazovat opět v církvi. Jistě. Ovšemže, to je pouhá domýšlivost. Vidíte, my právě teď přijímáme...

127 „Dobrá, ano, prosím. Dobrá, ano, prosím. Věřím, že jsem jednoho dne mluvil v jazycích. Věřím, že jsem to přijal, bratře Branhame. Věřím, že to je v pořádku.“

1. Jan 2:15

128 A pak se takto chováte a potom tak jednáte? Děláte takové věci? Spolčujete se se světem? Díváte se ve středu večer na televizi, místo toho, abyste šli na modlitební shromáždění? Všechny tyto věci, které milujete... „Miluji Zuzanu“ a všechny tyto další věci milujete více než Bibli? Čtete časopisy, předtím než... letniční lidé čtou časopisy předtím... Protože ostatní ženy se takto chovají, musíte se chovat také tak? Dělat všechny tyto věci? A pak... To je pouhá domýšlivost! Ten, kdo miluje svět nebo věci tohoto světa, Boží láska v něm není. To je

správné. To je pravda.

129 Přicházíte na místo, kde se dělá divadlo. Je to samé divadlo, místo toho staromódního posvěcení, místo toho, abyste se vrátili k Bohu. Vidíte ty dnešní fotografie na oznámeních evangelistů, kteří přicházejí, s opravdu krásnými, vlnitými vlasy. Já bych rád nějaké takové měl, to je pravda. Ale všimněte si jich. Nechají se vyfotografovat... drží hlavu na stranu, aby ukázali ty opravdu krásné vlnité vlasy; pomocí takových věcí si dělají reklamu.

130 Dovolte mi říci, bratři, není divu, že Duch Boží od toho odešel. Není divu, že jsme znovu právě tak studení jako metodisté, baptisté. Musíme z toho vyjít ven, bratře, sestro, jinak nás Bůh stráví. Přesně tak. Musíme se vrátit zpět k moci Boží, k těm starým, modlitebním shromážděním, aby s námi Duch svatý zatřásl, až muži a ženy začnou žít svatě a posvěceně. Ano, pánové. Odstraňte odtamtud celý ten svět a celý ten Hollywood, a oblékání, šaty, a veškerou tu veteš. Ó, aj! Je to tak, bratře, ó, ano. Ó, jak je ten hřích lstivý. Jak snadno se vplíží dovnitř, asi takto, a přináší s sebou ty věci a zmocní se tě a drží tě, a ty s tím odcházíš. Ano, pane.

131 Intelektuálové. Vaše církve někdy volí svého pastora nebo cokoliv děláte... Oni to dělají jako baptistické církve, a také presbyteriáni a metodisté a rovněž, samozřejmě, letniční. Vy chcete vašeho pastora... Pokoušíte se najít nějakého znamenitého, intelektuálního chlapíka, takže můžete říci vašemu zdejšímu sousedovi: „Vidíš, náš člověk... Náš pastor má vysokoškolské vzdělání,“ vidíte. My... vybrali jste si takového muže.

132 Kdybych chtěl nějakého člověka, aby učil mé děti, abych je nechal pod jeho domácím vyučováním — a tak podobně — a mého bratra, matku a někoho, od koho očekávám, že se s ním setkám tam v té druhé zemi, pak bych měl raději člověka, který neumí abecedu, pokud se na to podíváme z intelektuálního hlediska. Chtěl bych raději, aby znal Krista (to je pravda) jako Spasitele. Ano, prosím. Je jedno, jestli by kázal nebo se postavil... nebo by slinil, a tak dále, na tom mi vůbec nezáleží. Pokud by chodil za kazatelnu v montérkách, co na tom záleží? Potíž je v tom, že jsme příliš napařádění a módní, a... Letniční! Právě jsme...

133 Tak je to s námi se všemi. Budeme stráveni, pokud s tím něco neuděláme. Potřebujeme modlitební shromáždění. Potřebujeme se vrátit k moci Boží. Ano, prosím! A pouze o tom říci nějakou malou věc, ó, propánakrále! Lidé si myslí, že je to hrozné. Ó, aj! „Nechtěl bych ho

mít ve svém sboru, aby mluvil takové věci.“ Vidíte? Je to tak. V čem to vězí?

To ukazuje, že je něco špatného uvnitř. To je Boží slovo. To je Jeho plán. Troufáme si tvrdit, že jsme v pořádku, ale já si kladu otázku... jsem zvědav, co o tom říká Bůh. Ano, prosím. Jistě. Je to tak. Něco takového říci, to nahání hrůzu, ale je to tak. Ano, prosím.

¹³⁴ Oni čekali ve dnech Letnic, až obdrželi duchovní autoritu. To je pravda. Dříve než začali něco tvrdit, věděli, že to mají. Neřekli: „Dobrá, já jsem pocítil nějaké malé vzrušení.“ Oni to cítili, viděli to, a cokoliv dalšího. Věděli, že to tam bylo. Viděli, jak to v nich působí, jak to v nich koná a promlouvá skrze ně, a tak dále. Bylo to tam! Oni si nemuseli troufat něco tvrdit. Bylo tam něco, co mluvilo samo za sebe.

¹³⁵ V člověku, který je znovuzrozen z Ducha Božího, se tatáž věc děje i dnes. Ty si nemusíš troufat něco tvrdit: „Věřím, že jsme obdrželi Ducha svatého, když jsme uvěřili.“

Ne, vy jste to neobdrželi. Ne... ty to ale můžeš obdržet, ale jenom proto, že jsi uvěřil... Jestli tě Bůh nenaplnil Duchem svatým, pak tě ještě nepotvrdil. Ty to nemáš, rozumíš. To je pravda. Netroufejte si tvrdit, že to máte. Budte si touto věcí jistí. Nenechte si takovou příležitost ujít. Ne, protože budete ztraceni. Netroufejte si. Stůjte... běžte, stůjte, dokud se to nestane. Dnes to přijímáme vyznáním víry nebo nějakým druhem senzace.

¹³⁶ Slyšel jsem někoho... Tak jak jsem řekl na začátku svého poselství. Před několika dny jsem byl na nějakém místě zde a někdo z nich řekl: „No, ty musíš nosit Eliášův plášť.“ Ó, je mnoho rozdílných plášťů a doteků, a manipulací, a senzací, o jakých jsem jen mohl ve svém životě slyšet.

Říkají: „Přestaňte myslet, vypněte mozek. Zakloňte hlavu (dobří, poctiví lidé), vypni svůj mozek. Nepřemýšlej o ničem. Dovolte zcela vypovědět svému myšlení. Teď řekněte: ‚Věřím Bohu. Ó, já si myslím, že vy mi chcete dát Eliášův plášť.‘“

¹³⁷ Já nechci Eliášův plášť; já chci Ducha svatého. Já chci přijít na základě tohoto Slova. Já chci přijít u vědomí, rozumíte, že přistupuji k Bohu... věřím tomu... Nemohu být přikryt Eliášovým pláštěm. Chci být přikryt rouchem spravedlností Ježíše Krista, oděn Jeho spravedlností. Jistě. To je ten plášť, který chceme. Ano, pánové.

Pak říkáte: „My to máme. My...“ A lidé jdou a věří tomu. Říkají:

„Dobrá, troufám si říci, že to mám. Mám takový záhadný pocit,“ rozumíte. Nebo: „Já jsem to opravdu obdržel. Měl jsem mrazení na zádech.“ Ano. Někteří z nich řekli: „Dobrá, to mne dokonce přimělo k pláči.“ Já jsem plakal na pohřbu své matky, ale stále to nemělo s tím nic společného; s Duchem svatým.

2. Korintským 5:17

138 Duch svatý je moc Boží, která proniká do tvého srdce jako svědectví Ducha. Ty jsi znovuzrozen, tvůj život je očištěn, svět je mrtev s celým svým ostnem. Je to jako ten česnek v Egyptě, rozumíte. Vy jste od toho daleko. Jste novým stvořením v Kristu Ježíši. Všechny staré věci pominuly. Stali jste se komplet novým stvořením, narozeným z Ducha. Ano, prosím!

139 Všechny údy vašeho těla jsou podřízeny Jeho Duchu a pohybujete se v Duchu svatém a nenasloucháte zvuku tohoto světa. Vaše oči jsou zaměřeny na nebeské věci. To je, když vy opravdu... Pokud Bůh potvrzuje tuto záležitost. Ale tak dlouho, jak jste ve světě a chcete mluvit: „Dobrá, oni dělají toto a tamti dělají ono. Troufají si tvrdit, že to mají.“ Oni to můžou mít. Já nevím, jestli to mají, ale to není to, o čem mluvím já. To je úplně v pořádku, protože... to je jediná správná věc, protože to vás činí jinými.

140 A pak, můžete si představit osobu, která má Ducha svatého a zapírá část Božího slova? Bere si z něho polovinu a říká, že ta druhá polovina není dobrá? Říkáte: „Věřím, že člověk by měl žít počestným a dobrým životem. Ale když nastane čas, že přemýšlíme o Božském uzdravování a všech těch věcech, jako jsou tyto a o abstinenci a, ó, my musíme být tímto anebo tam tím, já nevěřím... ó, aj.“

2. Timoteovi 3:5

141 Bible říká, že nastane takový čas, že budou mít formu pobožnosti, ale zapřou její moc. Oni zapírají polovinu Jeho Slova a veškerou Jeho moc. To je pravda. Ano, prosím. To je pravda. A pak si troufají tvrdit, že to mají: „To je všechno v pořádku,“ rozumíte.

142 Nějaká dáma... několik dam se setkalo s jednou z našich sester, která sem přichází. Měla cestou malou nehodu nebo zranění... nebo měla prasklou zásuvku elektrického kontaktu ve svém autě, něco takového, něco podobného. A některé z žen jisté církve ji přibraly do auta... řekly jí, kam by měla přijít. Řekly: „Ó, Pán nás sem vedl.“

Ona řekla: „Jste na omylu.“

Letniční na omylu, vy víte... Ó, chtěl bych tam být.

143 Přestaňte s domýšlivostí. Počkejte, až vás opustí všechna ta špatná nálada, biblická znamení vašeho spasení se dokonávají ve vás. Mojžíš si troufal, aniž by měl skutečné povolání, že Bůh to opravdu tomuto lidu zjeví. Vyšel ven a chystal se tam dole ovládnout Egypt. Domýšlel se, že to je doba, aby to vykonal. Ale on zklamal a zklamal nešťastně, a vzdal se toho plánu, vzdal se celé této myšlenky, až se s ním nakonec jednoho dne setkal Bůh.

2. Mojžíšova 3:12

144 Když se s ním Bůh setkal v hořícím keři, on vstoupil do keře a ten keř vstoupil do jeho nitra. A to bylo něco jiného. Nemusel si na nic troufat. „Nuže, já nevím. Myslím si, že bych měl zabít toho Egyptana, zahrabu ho do písku. To bude všechno.“ To byl další Achanův zlatý prut, však víte. Vidíte. Ale když k němu promluvil v hořícím keři Bůh a on opravdu uviděl Boha, zažil Boha a věděl, že to byl Bůh a slyšel Jej, jak říká: „Já jistě budu s tebou,“ to je osobní povolání.

145 Častokrát lidé jdou a říkají: „Věřím, že jsem byl povolán, abych kázal evangelium,“ vidíte. Člověk by neměl kázat evangelium, dokud... Tak tedy, nestarám se o to, jaké kdo má vzdělání, jak dobře zná Bibli... Dábel ji zná lépe, než kdokoli z nás. To je pravda. Ale on *tou Bibli* nemůže žít. To je pravda. On jí nemůže žít, rozumíte. Je to jediná výhoda, kterou máte oproti němu, vidíte. On ji může znát stejně tak dobře jak ji znáte vy; on jí nemůže žít, tak jako vy. Kristus zemřel, abyste tím vy mohli žít, rozumíte, ale to neplatí pro něj.

146 Tedy, nyní, víte, žádný kazatel nemá právo — nezáleží na tom, jak je chytrý, jak velice zná teologii a jak dobře zná Bibli, on nemá právo kázat z kazatelny evangelium, dokud se nejdřív nesetkal s Bohem. Žádná troufalost, jako: „Já musím vystoupit. Budu mít lepší živobytí a nebudu muset příliš těžce pracovat.“ Ty jsi s tímto na omylu, bratře, pokud jsi opravdovým kazatelem. Nuže. Ale: „Budou... a lidé budou takto jednat a já budu populární ve svém sousedství, kde se nacházím, a tak dále. A já si myslím, že to je správná věc to takto dělat.“ To není ono.

2. Mojžíšova 3:12

147 Boží povolání není něčím, na co by sis mohl troufnout. To je něco... Skutečné prožití, něco tohoto druhu, že jsi mluvil s Bohem tváří v tvář, a ty víš, že jsi pověřen jít a dělat to. „Jistě, Já budu s tebou.“ Ty si na nic netroufáš. Ty tomu prostě věříš. Ano, netroufejte si na to.

148 Jenom si prostě netroufejte tvrdit: „Já běžím správně.“ Čekejte

na osobní, křesťanskou zkušenost. Neprohlašujte, že máte Ducha svatého, když vidíte samých sebe se stále nimrat ve světě. Nedělejte to. Nedělejte... Lepší bude, když na to zapomenete, rozumíte. Pokud zapomenete... „Dobrá,“ říkáte: „Bratře Branhame, jednoho dne jsem cítil mrazení.“ To může být také v pořádku, rozumíte. Ale vy říkáte: „Dobrá, tancoval jsem v Duchu, mluvil jsem v jazycích, mohl jsem takové věci dělat.“ To je dobré. Ano, prosím, to je v pořádku.

149 Ale pokud ten život není dán do pořádku, pokud vy muži stále kouříte cigarety, mluvíte vtipy, dáte si společenský přípitek, lžete, podvádíte, nejste uctiví vůči svému sousedovi, dokonce nejste poctiví vůči své rodině, rozumíte, a tvrdíte, že máte Ducha svatého, nevydávej už o tom více svědectví, bratře.

5. Mojžíšova 22:5; 1. Korintským 11:5, 6

150 A vy ženy, které nemáte v sobě dost slušnosti, abyste si nechaly narůst vlasy, jak vám to Bůh pověděl... to je pravda. Bible říká, že žena, která si stříhá vlasy, zohyžďuje svoji hlavu a tím zneuctuje svého manžela. A vy, které se oblékáte do těch skrovných šatů jako ten zbývající svět, Bible říká, že kdo... že žena, která si oblékne oděv náležící muži, je ohavností, „hnusná“ v očích Božích. A pak prohlašujete, že máte Ducha svatého? Vy si opovažujete tvrdit, že Ho máte. Ale když Jej obdržíte, On vás pročistí. To je pravda. To z vás udělá něco jiného.

151 Vy, kteří prohlašujete, že máte Ducha svatého a vy, kteří máte dlouhé vlasy a nosíte vaše oděvy slušně upravené a všechno jak má být, a zůstanete ve středu večer doma, abyste se dívali na program — nějaký televizní program — místo toho, abyste šli do sboru na modlitební shromáždění, vy se pouze domníváte, že máte Ducha svatého. Protože když je Duch svatý ve vašem nitru, pak vás ta láska Boží nutí k tomu, že vy nemůžete zůstat stranou od těchto lidí. Vy, kteří se modlíte z přinucení... co kdyby moje žena... Kdybych řekl své ženě...? Kdybych se oženil... Kdybych byl ženatý a řekl své ženě, že ji miluji a byla by to lež, a když to bude podrobena zkoušce, zjistí se, že to pak je jenom předstírána láska, jsem jenom... Ve skutečnosti to není pravda, rozumíte.

152 Je to jako když nosíte umělý chrup, pokud nemáte vlastní zuby. To je v pořádku. Vy musíte něco mít, abyste mohli žvýkat, a tak vám dají umělý chrup. Tyto zuby jsou dobré, aby se staly náhradou, dokud nedostanete něco lepšího. Ale tyto zuby s vámi nejsou spojeny. Ony tam nejsou spojeny. Ony jsou v pořádku. Ony jsou náhražkou, ale

nejdou s vámi spojeny. Nevejdou s vámi při vzkříšení, protože s vámi nejsou spojeny. To je pravda.

¹⁵³ Pokud jste přišli o ruku, dostanete umělou ruku jako náhražku, něco, co nasunete jako rukavici, a to je v pořádku. To je úplně v pořádku, rozumíte, abyste to dělali. Ale ta umělá ruka tam nikdy nevejde. Nic umělého nikdy nevejde při vzkříšení. A také nepovstane žádný falešný křesťan při vzkříšení. Vy nejste spojeni s Kristem.

¹⁵⁴ A pokud opravdu nemiluješ manželku víc, než kteroukoli jinou ženu na světě, ona ještě není... Něco zde nehraje. Pokud nemiluješ svého manžela, pokud ho bereš na lehkou váhu a nežiješ správným způsobem života, něco v tom nehraje. To je pravda. Ona nebude, oni tam nebudou. A tak při vytr... Můžeš se za něj provdat, můžeš být vůči němu čestná. To je skvělé. Cení si toho. Měly byste to dělat jako dámy pro své děti — a vy muži ke svým manželkám. To je pravda. Měli byste to dělat se vší počestností. Ale ve vzkříšení to nebude ona.

¹⁵⁵ Vy... právě stejně jako nyní v Kristu. Vy musíte být spojeni, částí Krista — ne nasadit si něco umělého. „Chodím do kostela a říkám, že následuji apoštolské vyznání víry, a tak dále. A věřím, že běžím stejně tak dobře jako ti ostatní.“ Bratře, to je pouhá domýšlivost. Neberte to jako samozřejmost. Kráčíš po území, na kterém nemáš ve skutečnosti žádnou autoritu si nárokovat Ducha svatého. Nemáš žádnou skutečnou autoritu.

¹⁵⁶ Co jsme na začátku říkali, že o tom mluví Webster? Webster říká: „Odvažovat se bez skutečné autority.“ Vy se odvažujete a říkáte: „Jsem letniční.“ Když nemáte to prožití, vy nemáte... Žijete životem, rozumíte — bez skutečné autority a berete to jako samozřejmost.

„Mluvil jsem v jazycích, tak předpokládám, že to mám.“ Také věřím v mluvení v jazycích, ale pokud to není provázeno životem, pak se to k ničemu nehodí. Jistě.

Matouš 7:16, 20

¹⁵⁷ Viděl jsem kouzelníky mluvit v jazycích a čarodějové to vykládali, vidíte. Vím to. Viděl jsem svaté mluvit v jazycích. To bylo také vykládáno. Ale víte, to musí být životem. „Poznáte je podle jejich ovoce“ — toho způsobu života. A podívejte, jak se dnes káže naše letniční poselství; a naši lidé neustále polevují dokonce v těch normálních jednoduchých věcech, které nemají svůj základ ani v té praobyčejné slušnosti. Jak si pak můžeme nárokovat, že máme Ducha svatého? To je ten čas, bratře. Není se co divit, že svět vám říká, že

nemáte to, o čem tvrdíte, že máte.

158 My si na to troufáme. Přijímáme název Letnic bez prožívání života Letnic. A život Letnic je zasvěceným životem, naplněným Duchem svatým, bohatý a královský, že na tebe nikdo nemůže ukázat prstem. To jsou opravdové Letnice. Ó, neděláme...? Proč byste chtěli nějakou náhražku. Proč by vás měl ďábel něčím takovým, jako je toto, ošálit?

159 Před nedávnem jsem četl, jak lehce ďábel dokáže ošálit nějakou osobu, aby to dělala. Cetl jsem o životě svatého Martina. Mnozí z vás jste to také jistě četli, v Nicei... Ponicejský koncil, (spíše otcové), jak k němu přišel satan tak opravdový, že... přišel k Martinovi. Byl nádherně oblečen: na hlavě korunu, vypadal skvěle — zářící vlasy, zlaté boty. Martin jím byl ohromen, když ho viděl ve vidění, jak tam stojí.

Zeptal se: „Ty mne nepoznáváš, Martine? Já jsem Kristus.“

Martin byl naplněn Duchem svatým, rozumíte, a to se opravdu stalo. Jen teď poslouchejte.

On řekl: „Přijmi mne, Martine. Proč stojíš a otálíš?“

1. Tessalonicenským 3:13; Juda 1:14

160 Martin pohlédl dozadu, řekl: „Ne (prázdné místo na pásku) ... Můj Pán nepřijde s korunou na hlavě. Jeho svatí Jej budou korunovat,“ rozumíte. Písmo — držte se ho! Ano. On stál na Slově.

161 Jednou večer ve škole jeden z jeho žáků... Někdo vyučující měl klášterní školu a mnozí... dnes je nazýváme studenty, a biblické školy. Ale jeden z těch studentů se začal cítit někým povoláním.

On řekl: „Já jsem jedním z těch starozákonních proroků. Všichni mě poslouchejte.“ Dnes to máme tady. „Poslouchejte mne.“ Opravdový prorok nikdy něco takového neřekne, přátelé. To by mělo být poslední slovo... poslední osoba, která tak mluví, rozumíte. „Všichni mě poslouchejte. Pán mi dal autoritu.“ A takto on pokračoval.

Opravdoví bratři mu nevěnovali žádnou pozornost; dokonce ani biskup — prostě pokračoval. A nakonec řekl: „Protože mi všichni nevěříte, prorokuji vám, že dnes večer Pán Bůh sestoupí dolů a dá mi bílé roucho, abych vás zastupoval. Já jsem jedním z těch proroků Starého zákona.“

Copak nám tento zvuk dnes nepřipadá povědomý? Prozkoumejme to teď. Jdeme kupředu, vidíte. Někdo před nedávnem řekl, měl jsem to

v novinách: Bůh sestoupil dolů a vzal jej vzhůru před Boha Otce a cítil anděly s jejich péry na křídlech. Ó, zajímavé! Budiž.

¹⁶² A potom té noci okolo půlnoci se to skutečně stalo, že sestoupilo na to místo světlo — a oni měli tehdy v těch dnech jenom pochodně — opravdové světlo, a tito lidé slyšeli nějaké šeptání. On přímo vystoupil ven v bílém rouchu na sobě. Každý to cítil, nikdy něco podobného neviděli. Všichni se postavili kolem. Biskup k tomu přistoupil a podíval se na to. Dokonce ta samotná látka byla nádherná. To nebylo jenom bílé roucho. To bylo purpurové roucho, opravdu pompézní a nádherné — v žádné době nic takového nebylo ušito. Copak by to letniční nespokli? M-m-m! Ó! To by bylo něco. Ano, pánové.

Ale ten starý biskup byl velice bystrým člověkem; přemýšlel. Jak to bylo s církví tam v minulosti? Oni stáli na Slově. Ničeho se neopovažovali, nezáleželo na tom, jaký druh senzace to byl! Bůh požehnej vašemu srdci, bratři — stůjte na tom Slově. Nezajímá mě, kolik toho váš pastor nebo kolik toho John Doe, nebo ještě někdo jiný namluví, nebo církev, nebo organizace, ať už ten nebo onen: „To je všechno v pořádku. Dělej, jak nejlépe umíš.“ Nevěřte tomu! Prostě stůjte na Slově.

¹⁶³ Tedy to roucho nebylo přirozené. A on řekl: „Nuže, jak vidíte, od této chvíle sedím mezi vámi v tomto nádherném rouchu seslaném dolů z nebe.“ Jé! Nezpůsobilo by to roztržku v letničním shromáždění, bratři? Nedošlo by k tomu? Rozumíte. Zaslepené oči jsou s to přijmout cokoliv... Ó, je to tak jednoduché být sveden, vidíte. To je pravda. Neberte to!

On řekl: „Pán mi to dal. A teď vy všichni musíte vědět, že já jsem prorok. Já jsem jeden z těch starozákonních proroků. Teď všichni poslouchejte, co vám řeknu.“ Vidíte? „Dám vám nařízení, které zde od nynějška bude platit.“

¹⁶⁴ Ale tak či onak, ten starý biskup — nějak mu to nesesedlo. Nebylo žádné... něco nebylo v pořádku, vidíte. Nevypadalo to dobře, protože ten postoj toho chlapce nebyl správný, rozumíte. To nebyl způsob jednání proroků. Oni nebyli potvrzeni tím, co říkali, co oni... jako toto, co říkali. To byla znamení, která je provázela — stejným způsobem křesťana, a tak dále.

¹⁶⁵ Pokud říkáme, že jsme křesťany a stále jsme ve světě, pak je něco špatné, rozumíte. Něco je špatné. Je z toho špatný pocit,

nevypadá to dobře. Nehledě na to, nakolik tvrdíš, že je to správné, to ještě nemusí být správné. To se musí vrátit do Slova, zpět do Slova.

Tedy, on řekl, ten starý biskup řekl: „Strávíme zbytek noci ve chvalozpěvech a obětování modliteb.“ Všechno pokračovalo dál.

¹⁶⁶ Ten starý biskup se modlil celou noc; ten zbytek zpíval hymny Pánu. Následujícího rána... Oni věděli, že Martin byl potvrzeným Božím prorokem. On to nemusel nikomu říkat. Jeho skutky to potvrzovaly. Tudíž řekl: „Existuje ještě jedna věc, kterou chci, abys udělal, synu.“ Řekl: „Chci, aby ses šel postavit před Martina.“

Řekl: „Ó, já jsem byl varován, abych se před Martina nepostavil.“

¹⁶⁷ Zde to máte. Tady to je! Ten, kdo má dobré zlato, nemusí mít strach ho vzít do prubířského přístroje. Ten, kdo žije bezúhonným životem se nestará, jak ho nazývá svět — svatoušky... to je pravda.

¹⁶⁸ Když nějaký člověk žije bezúhonně, když žena žije bezúhonným životem, ona nebo on může poslouchat jakýkoli druh slova, jež je kázáno ze Slova Božího. To je nevyděsí. Opravdu ne. Nemusíš mít z toho prubířského kamene strach, pokud máš ryzí zlato. Ty se o to nemusíš starat. Ono ten test vydrží.

A tak tedy řekli: „Půjdeš tak jak tak,“ protože oni věděli, že Martin byl potvrzeným prorokem Páně. Tedy, jestliže Bůh byl s ním ve věcech, které činil a potvrdil, že to bylo... A tak oni jej tedy vzali a na každý pád ho tam přivedli, a ten oděv zmizel. Vidíte jak jednoduché? Troufat si. Ten počestný chlapec si troufal tvrdit, že slyšel hlas. Jak jednoduché by to bylo pro toho biskupa nebo kohokoli z nich, aby se na to dal nacytat. Ale ti bratři stáli na Slově.

¹⁶⁹ Když začal Nicejský koncil, oni se začali přit. Mnozí z vás kazatelů ví, o čem mluvím. Ti, jež stanovili ty opravdové školy — jako svatý Patrik a ti, co šli do... ti jiní a Ireneus, a ti další — oni stáli na Slově. Zbytek z nich přijal dogma a odešli. Tak je tomu až dodnes. Ale opravdový věřící stál na Slově. Bůh žehnej. Já vím... Netroufejme si na nic. Stůjte na Slově a Bůh je zavázán učinit...

Lukáš 8:11

¹⁷⁰ To Slovo je semeno, a to Slovo zrodí všechno, co je zaslíbeno, aby zrodilo. Ono to učiní. To z vás odstraní ten svět, posvětit vás, to učiní váš život odlišným životem, přinutí vás dělat věci, o kterých jste si mysleli, že je nemůžete udělat, protože to je Slovo ve vás.

Matouš 4:6, 7; Lukáš 4:4, 8, 10

171 Netroufejte si tvrdit, že to máte. Pozorujte váš život, dokažte to a pohledte, jak váš život vypadá; podívejte, jak žijete. Pak se ukáže, jestli jste ve víře. Zpytujte se a uvidíte, zda je všechno, jak má být. Sledujte, zda vás láska ke světu netáhne natolik, že vás odvádí od věcí, které jsou opravdu Boží, abyste milovali více svět. Pokud je tomu tak, bratře, zkontroluj to rovnou zde.

Zastav se rovnou zde a řekni: „Satane, vezmi tu špinavou věc pryč. Já to nepřijmu.“

„Dobrá, někde v takové-a-takové církvi to dělají. Ten-a-ten bratr dovoluje svým lidem...“

Já se nestarám o to, co ten-a-ten bratr dělá. Slovo říká, abychom to nedělali. Tím je to vyřešeno. To je pravda.

„Dobrá, vy jste největší organizací v zemi. Oni to všichni dělají. Říkají, že je to v pořádku.“

Ano, vy můžete říci, že to je v pořádku. Ale když Bůh řekl... rozumíte. Boží slovo říká...

Satan řekl: „Je napsáno.“

Ježíš řekl: „Je rovněž napsáno.“ Vidíte? Zde to je. Rozumíte. Je napsáno.

172 My musíme dodržovat Slovo Boží. Na nic si netroufejte. Neberte to jako samozřejmost. Netroufejte si, když k tomu nemáte potřebnou autoritu. To, co je zapotřebí udělat, je zastavit se tam a čekat — pokud je to deset dnů, dvacet dnů, deset let nebo je to cokoli — dokud nebudete mít naprostou jistotu a samotné Slovo nedosvědčí, že to je tak. Pak jste v pořádku. Ten život bude urovnán a přejde přímo k (nejasně slovo - vyd.) a dostane se to na své místo. A cíркеv...

173 Často jsem se divil... Rád chodím do sboru (doufám, že to uvidím dřív, než zemřu), na závěr... Někdy jdu do sboru a jdu tam a vidím, ó, jak hřích nemá v církvi co dělat. Každý člen by to měl vyznat dřív, než vejde dovnitř. Duch svatý to nazve rovnou na místě, jako toto, vidíte, jak toto; vidíte tam sedět ženy, vypadají jako dámy, vidíte muže jako muže, opravdové, bezúhonné muže — Duchem Božím naplněné lidi, naplněné Duchem. Ale dovolte hříchu, aby se někde v církvi usadil, Duch svatý to odhalí. Jako Ananiáš a Zafira, oni padnou přímo před vámi. Ó, to je sbor, který bych rád viděl. Přál bych si to uvidět.

174 Bojoval jsem napříč zemí, přátelé. Tepal jsem, drtil, udělal jsem všechno — křičel jsem na lidi a někdy jsem odsoudil jejich organizace a takové věci. Ne organizaci. O to se nejedná. Organizace je v pořádku. Nemám nic proti ní. Ale poslouchej, bratře, tak mnoho lidí, vidíte, jsou závislí na té organizaci, rozumíte. Kdybyste pluli po řece směrem k vodopádům a já bych vás viděl v malém člunu, který se brzy potopí a já bych vás okřikl, to není kvůli tomu, že vás nemám rád. Je to proto, že vás miluji, rozumíte. Vy v těch vodopádech ztroskotáte.

A pokud říkáte: „Dobrá, my k tomu patříme. Ale, bratře Branhame, říkám ti, náš pastor je dobrým člověkem.“ Já o tom ani trochu nepochybuji. Ten muž je poctivý. Odvažuje se tvrdit, že je v pořádku. A vy řeknete: „Nu, ale on říká, že neexistuje taková věc jako Božské uzdravování. Neexistuje něco takového jako mluvení v jazycích. Neexistuje něco takového jako tyto věci. To není správné.“ Proč on mluví to, co není pravda? Jeho organizace to takto učí.

Marek 16:17

175 Dobrá, já nejsem proti jeho organizaci. Ale tato věc ztroskotá. Ježíš řekl: „Tato znamení budou provázet ty, kdo věří,“ vidíte? Netroufejte si; buďte si jisti. Pak to máte, když jste si jisti. Jak velice by chtělo mít skutečně tento druh zkušenosti, chtěli byste chodit do takové církve, jako je tato? Nebylo by to nádherné? Skloňme na chvíli naše hlavy.

Náš nebeský Otče, v přítomnosti Tvé svatosti víme, že On je tou pravdou a spravedlností. Jak je to těžké, Pane, přijít k bratřím a sestrám a mluvit věci, které jsou tak ostré, řezou a bodají. A jak je to těžké říkat takové věci, Otče. Prosím, abys byl ke mně laskav a věz, že mé srdce vychází v lásce těmto lidem vstříc, a že rád s nimi přebývám.

Matouš 18:16; 2. Korintským 13:1

176 A proč jsem musel mluvit takové věci? Protože, Otče, věřím, že by to mělo být řečeno, že to je tvé Slovo a mělo by to být učiněno. A častokrát to pomáhá našim bratřím pokročit kupředu, když se sbor stává tak arogantní, že přestupují ustanovení pastora, a tak dále. A pak, Pane, Ty někdy potom pošleš někoho jiného a učiníš to ústy dvou nebo tří svědků; a protože je tomu opravdu uvěřeno a jedná se o ryzí pravdu, která byla doložena výpověďmi jiných lidí. Pak se tito lidé v onom dni postaví bez výmluvy.

Jan 3:3, 5

177 Nyní, Bože Otče, vím, že tady není ani jeden, který by chtěl být v onom dni zatracen. Člověk se co nejdál vzdaluje myšlence, že by měl být v onom dni zatracen. A, Pane, nezáleží na tom, co jsme udělali, Ty

jsi řekl: „Nenarodí-li se člověk znovu, nemůže uvidět království Boží.“ Pak, jestliže jsme znovuzrozeni, jsme dětmi Božími a ty věci tohoto světa jsou pro nás mrtvé. My se s nimi již více nespolečujeme. Ony jsou mrtvé.

¹⁷⁸ A já Tě prosím, Otče, abys byl dnes večer milostiv a abys způsobil, že každý člen tohoto sboru, který byl zamotán do takové věci jako je malé ochladnutí a vrácení se zpět do světa, aby se okamžitě stali takovými jako ta holubice, která byla vypuštěna z korábu, aby našla souš a vrátila se zpět. Ona nemohla najít odpočínutí pro své nohy na poslých mršinách a klepala na okno, dokud jí otec Noe nedovolil odpočinout uvnitř korábu a dokud vody potopy neklesly. Ó, Pane, ať se taková osoba dnes večer vrátí zpět k Bohu.

Ať se církev úplně obrátí. Ať toto je čas pro zpytování v Phoenixu. Ať jsou sbory vyburcovány k svatosti, Pane. Nechť bychom zažili působení, aby ta velká hnutí, která jsi Ty začal, aby Boží moc začala proudit mezi lidmi. Jinak světskost, lhostejnost a napodobování, tělesné připodobňování se a zesvětšlost vniká do církve, přesně jak jsme to měli dnes večer v našem textu.

Galatským 5:7

¹⁷⁹ Oni běželi dobře. Vyšli z Egypta pod obrízkou a krví beránka, jednali správně. Ale když přišli tam k jiné části tvého Slova, potom to zpochybnili, přímo tam se zastavili a prohráli ten boj. A, Otče, prosíme, aby se to nikdy nestalo ve Tvé církvi v těchto posledních dnech. Bože, aby ten boj... dovol, abychom nebyli poraženi.

Dovol nám vyvést všechny Achany a vynést všechny ty pruty ven z tábora, a vrátit se zpět ke Slovu, a vrátit se zpět ke svatosti, a vrátit se zpět ke spravedlnosti, a žít pro Boha v moci Ducha svatého. Vyslyš, Pane.

¹⁸⁰ Prosím skrze Ježíše Krista, abys vložil do srdcí lidí hlad, aby viděli takovou církev, jaká byla tehdy v těch dávných dnech, kdy neměli dokonce v církvi potřebný inventář, neumístili tam dokonce žádný oltář, protože pohané se skláněli před oltářem, padali na tváře před pohanskými modlami. A oni se obávali umístit nějaký oltář v kostele kvůli těmto lidem, těm jednoduchým, nově obráceným, protože by mohli zkoušet uctívat oltář místo Boha.

A oni padali na svá kolena přímo na otevřeném prostranství a pozvedali ruce přímo k neviditelnému Bohu. Protože milovali to, co provázelo toho vanoucího Ducha. Seděli na starých, studených,

kamenných deskách a na zemi, aby slyšeli nějakého zbožného muže, jež vysvětloval evangelium. A pak Boží moc, ten Svátý duch padl ve shromáždění.

2. Timoteovi 4:8

181 Ó, Bože, vidím je jít do lvích jam a ohnivých pecí a všeho možného, Otče. Ve vzkříšení, kde se postavíme? Od nás dnes není možná požadováno, abychom dnes šli do těchto jam, do lvích jam, ale, Bože, od nás je požadováno, abychom žili počestně a svatě a podle vzoru Božího; abychom žili zbožně, zpytovali se a modlili se, a očekávali, a vyhlíželi na ten moment, kdy On má přijít. Ne se strachem, že přijde, ale milovat Jeho zjevení se. Vyslyš, Pane.

182 Rádi bychom viděli tu velkou církev svolanou dohromady. A tuto část, která odpočívá a je hostem zde v Phoenixu... věříme, že máš doslova stovky členů své církve, která je hostem tady v Phoenixu, která očekává na tento čas. Pane, oni se ničeho neopovažují. Jsou naplnění Duchem. Jejich životy to vyprávějí a dosvědčují. Oni jsou Tvými dětmi.

183 A jsou zde někteří, jež by chtěli takoví být, Otče. Oni se možná něčeho opovažovali a dívají se zpět na své životy a vidí, že to prostě tímto způsobem nefunguje. Něco je špatné. Prosim, Otče, abys dnes večer... Jestli je tady někdo; aby to byl večer, ve kterém by měli být vyvoláni, aby se nestyděli, ale postavili se a řekli: „Jsem na omylu. Bože, odpusť mi a pomoz mi, počínaje tímto večerem a dál, abych skutečně vešel do Slova a věřil tomu všemu, a byl naplněn Duchem, a posvěcen takovým způsobem, že mé svědectví nebude v tomto městě použito proti mně.“ Vyslyš, Otče.

184 Nuže, zatímco máme naše hlavy skloněny, oči zavřeny, chci se vás zeptat jako váš bratr a jako váš spolupoutník hledající město, jehož Stavitelem a Tvůrcem je Bůh... Přemýšlím o některých z vašich zdejších sester dnes večer, některých vašich bratřích. Není pochyb, že jste dobří, upřímní. Nechtěl jsem vás zranit, ale chtěl jsem vám říci, co je pravda, to Slovo Boží.

185 Byl jsem ve vašem městě a měl jsem probuzenecká shromáždění, viděli jste, že věřím v Boha. Bůh neodpovídá hříšníkům. Víme to, že ano. A my... Věřím, že jste křesťané a vaši pastoři vám o tom mluvili napříč tímto městem... a shledáváte, že vyznáváte, že máte Ducha svatého, ale přistihnete se při tom, že si stále zahráváte se světem — maříte čas se světem. Nechcete to, je to tak, sestry? Vy to víte. Jste příliš slušní lidé na to, abyste se tímto způsobem chovali. Vy

byste to nechtěli zmeškat za nic na světě. A nyní, od toho večera Bůh... Pokud jste to nikdy předtím neslyšeli, Bůh vás za to potáhne k odpovědnosti. On vás bude činit za to zodpovědnými.

¹⁸⁶ Bratři, pokud jste se provinili nějakou z těchto věcí, o které jsme mluvili a nechcete takovými zůstat, je to tak, bratři? Určitě ne. Chcete být opravdovými křesťany.

Jak nás může Bůh zasvětit do algebry, jak jsem již řekl, když nemůžeme opustit mateřskou školku, rozumíte. Mohli jsme mít emoce. Mohli jsme vykřikovat a chválit Boha, a tancovat v Duchu, a všechny tyto věci. To je všechno hezké, bratře, sestro. Věřím v to také. Ale viděl jsem je tancovat rovnou kolem pohanského bůžka, stejným způsobem a vykřikovali, hlasitě volali, mluvili jazyky, chápete.

Matouš 7:16, 20

¹⁸⁷ Tedy, to je ten život, jež se počítá. Podle jejich ovoce je poznáte. A vy vidíte, že jste... To není vyprávění pohádek. Chtěli byste být opravdovými křesťany? A teď, pokud chcete, chci se s vámi se zavřenými očima modlit. Chci, abyste byli teď opravdu uctiví — právě teď buďte skutečně uctiví.

Hřích nemůže být zakryt pitím, odložením jej stranou, připojením se k církvi, pokusem o polepšení se. Hřích může být usmrcen jenom mocí Boží, krví Ježíše Krista. Nechtěli byste takový život, jako je toto? Pokud byste chtěli a věřite, že Bůh je v budově... Jeho nikdy neselhávající přítomnost je vždy blízko, nezáleží na tom, kde jste.

To vidění jednou ráno; On mi řekl: „Neboj se.“ Řekl: „Postav se neohroženě, rozumíš, protože ta nikdy neselhávající přítomnost Krista je nablízku.“

Chtěli byste být takovým druhem křesťana; jste si vědomi toho, že byste takovými měli být? Pokoušíte se takovými být, ale ještě jste k takovému místu nedospěli? Teď to potvrzuje váš vlastní život, rozumíte. Pozvedněte ruce k Bohu. Prostě řekněte... Bůh vám žehnej. To jsou upřímná, poctivá srdce. „Já chci opravdu být...“

¹⁸⁸ Nuže, co když máte... Pokud víte, že se ve vašem životě něco neshoduje s tím, co je od křesťana požadováno, aby dělal a pak... dokonce teď v přítomnosti Ducha svatého se satan snaží o to, abyste drželi své ruce dole, abyste to neobdrželi. Nuže, co vy na to? Když poznáváte rovnou zde z Písma, že jste na omylu. Říkám to v lásce a s respektem, rozumíte.

¹⁸⁹ Jak hrozné by to bylo, když byste to poznali, rozumíte. Já

neříkám, že takoví jste. Ale říkám, pokud byste o tom věděli... věděli, že váš život... podívejte se, co děláte a věci, které konáte, rozumíte, že váš život není v souladu s Biblií, a vy slyšíte... Evangelium je kázáno, sami ho čtete a víte, že se nesluší dělat tyto věci a vy to přesto děláte, vidíte. Není to hrozná věc?

Teď se zvedlo nejméně dvacet až třicet rukou. Nezbyl tady někdo, kdo by rád... Ať se teď nikdo nedívá. Dovolte mi se podívat. Chci se modlit. Někteří z vás zbývajících, nechtěli byste zvednout ruku? Vidím vás na balkóně, ano. Bůh vám požehnej. Je jich mnohem víc, ano. Bůh buď s vámi. To je skutečně upřímné. Proč to nevyřídít dnes večer? Jenom... proč ne? Řekněme: „Dnes večer to dejme do pořádku.“

¹⁹⁰ Nuže, přicházím sem mezi vás do Phoenixu, toho nádherného místa a velice si vás cením, a dopisů, které jste mi napsali, a povzbuzení, a věcí, jimiž jste se mne pokoušeli povzbudit, a vás, kteří se za mne modlíte. To je důvod, proč musím být... Chci být k vám upřímný. Podívejte, Kristus mě pak za to učiní zodpovědným. Co kdybych vám neřekl celou pravdu, pak, víte, budu se muset z toho zodpovídat. A proto chci, aby... chci, abyste tam byli, bratře, sestro. Nepromarni tuto šanci. Pokud je i ta nejmenší šance, proč to nevyužiješ. Nezahrávejte si s tím. Ne... Budme opravdu pravými, skutečnými křesťany... ty můžeš. Jiní takoví jsou. Ty můžeš být také. Ty znáš nějakou opravdovou dámu a chtěla bys být jako je ona nebo nějakého muže a chtěl bys být také takovým; nebo nějakého kazatele a chtěl bys také být takový. Nebo nějakého člověka — a chceš se chovat tímto způsobem. Můžeš. Tak tedy, věrme tomu z celého našeho srdce.

A teď, zatímco máme hlavy skloněny, chtěl bych poprosit naši sestru u piana, jestli by nám nechtěla dát nějaký tón písně; sestro, pokud chceš, a jsem zvědav, vy, kteří si opravdu přejete... Nuže, jestli jste opravdu upřímní, tak se to stane právě teď, pokud jste opravdu upřímní. Ale musíte být opravdu upřímní.

¹⁹¹ Mám svědectví. Byl jsem... Od času, co odešla má matka, jsem byl v divočině, ležel jsem v jeskyni, postil se a modlil. Přišlo ke mně vidění. A jednou z těch věcí, to byla upřímnost. Nuže, myslíte to skutečně, že chcete být takovými křesťany? Přejete si, aby všechen ten svět odešel, aby z vás všechno bylo odňato?

Pokud to myslíte opravdově, pak se nebudete před nikým v tomto sboru stydět. Nestydíte se před nikým, aby uviděl váš postoj. Ne, pánové, vy se nestydíte. Pozvedli jste ruku k Bohu. Za nic se nestydíte.

Přicházíte... Ta jediná věc, za kterou se stydíte, je váš život, vidíte a vy chcete... chcete, aby to bylo napraveno. Chcete... vždy jste chtěli nad tím zvítězit, abyste dělali věci, které jsou správné.

¹⁹² Pokud jste natolik upřímní, chci, abyste zvedli ruce a přišli sem, postavili se sem kolem oltáře — jako byste přicházeli, aby bylo za vás modleno, kdybyste byli nemocní. Chci se za vás modlit a položit na vás ruce. Pokud sem kvůli tomu chcete přijít, můžete vykročit a jsem si jist, že nebeský Otec bude... Pouze přijďte v tichosti a stůjte přímo okolo oltáře. Přijďte, abyste se zasvětili, tak tiše, jak jen můžete.

„Počínaje tímto večerem, bratře Branhame, zasvěcuji svůj život. Nechci se ničeho opovážovat. Přicházím právě teď. Teď přicházím. Už jsem se vším tím skoncoval. Slibuji Bohu... Nezáleží na tom, co přijde, já jsem s tím vším hříchem právě skoncoval. Chci být opravdovým křesťanem. Přicházím, abych zasvětil svůj život.“ Mám takový krásný pocit, když vidím, jak to děláte.

¹⁹³ Teď ještě jeden nebo dva okamžiky. Je ještě někdo, kdo by se chtěl postavit a říci: „Já... Dnes večer posvěcuji svůj život, Bože, jsem tím vším unaven. Vždycky jsem chtěl být opravdovým, skutečným křesťanem. To bylo zapáleno v mém srdci od té doby, co jsem byl malým chlapcem (nebo když jsem byla ještě malou dívkou). Chci opravdu... Nechci promarnit takovou příležitost u vědomí, že musím zemřít.“ Nechtěli byste přijít na krátkou chvíli kvůli zasvěcení a postavit se kolem oltáře? Zasvěcení znamená být pro něco oddán — zasvěcen Kristu.

Nepřijdete a nepostavíte se na chvíli kolem oltáře? Křesťané, kteří nemáte toto prožití, nepromarněte teď tuto příležitost, rozumíte. Víte, jak bývá rozpoznán strom? Podle ovoce, které rodí.

¹⁹⁴ Nuže, nyní přicházíme s největší vážností, s jakou můžeme přijít. Trochu později v některém ze shromáždění v okolních církvích budete vědět, proč toto dělám. Nemám čas na to, abych to řekl dnes večer, jednoduše jsem do toho rovnou vešel. Ale vy porozumíte, proč to tak dělám. Věřím, že to je Boží výzva v církvi. Je to poslední... Je to asi poslední výzva, která zazní, rozumíte. To je... Něco se brzy stane, ale já nevím kdy. Může se to stát, než se rozední; může se mi to stát, než nastane ráno.

Jakub 2:10

¹⁹⁵ Ale, bratře, sestro, můžeme si dovolit chopit se jakékoliv příležitosti i kdyby se jednalo o malou věc, nehledě na to, čím ona je?

„Kdo se provinuje v malém, provinuje se proti celku.“ Musíte být očištěni, obmytí Beránkovou krví. Ten nejmenší hřích tě před touto věcí zastaví, rozumíte. Jestliže andělé před Ním vypadají nečistí, co potom s námi?

Nuže, ještě na chvíli počkám, protože tady může být ještě nějaká duše. Znovu se ještě někdo pohnul a přichází sem. Přál bych si, abyste sem přicházeli smrtelně vážně.

Nepochybuji o tom, že mnozí z vás, kteří zde u oltáře stojí, měli již různého druhu zážitky. Možná jste, bratři, sestry, vykřikovali, plakali, mluvili v jazycích, tancovali v Duchu. Není pochyb o tom, co jste prožili. A tyto věci jsou dobré, opravdu dobré.

Židům 6:7, 8

196 Ale když u Židů v 6. kapitole: „Děšť, který často přichází na zem, aby ji připravil pro ty, kdo ji obdělávají. Ale ta, která vydává trní a bodláčí, je zavržená a blížká prokletí, a její konec je spálení.“ Jak mohli poznat, v čem je rozdíl? Tentýž Duch, stejný život, stejná voda, která padá na pšenici, padá rovněž na trní. A ty trnité keře a bodláčí, a ten plevel, byli stejně tak šťastní a občerstvení z toho stejného deště. A lidé mohou sedět v církvi, přátelé, a obdržet tentýž druh prožití.

Matouš 13:12, 28, 29; Židům 6:7, 8; Matouš 7:16, 20; 30; Lukáš 3:17

197 Nuže, nebudte tímto svedeni, přátelé, rozumíte. Můžete obdržet tatáž prožití, tímtež Duchem svatým, kterého obdržel někdo sedící vedle vás, a stále nebýt takovým. Slunce svítí na pravé i nepravé. Děšť padá na trní i na pšenici. To jedno i druhé je posláno kvůli pšenici. Duch svatý je poslán do církve k zasvěceným svatým, ale ti ostatní sedící si toho rovněž užívají. Jistě. Podle ovoce jsou poznáni. „Máme je vytrhat?“ říkají.

„Ne, nechte je růst spolu. A toho dne půjdou andělé, a shromáždí všechno bodláčí, a trní, a spálí je. Ale pšenice bude sebrána na sýpku. Podle jejich ovoce je poznáte.“ Právě proto zde dnes večer stojíte, jedná se o to ovoce, ovoce Ducha. Nuže, zapamatujte si to.

1. Korintským 11:5

198 „Proč tomu tak je, bratře Branhame?“ tážete se. Možná... některé z vás žen, které zde stojíte, všiml jsem si, že máte krátké vlasy, „proč, bratře Branhame, jsem křesťankou a já stále... připadá mi, jako kdybych to nemohla udělat. Nejsem schopna nechat své vlasy narůst, i když vím, že Bible učí, že to je správné. Nový zákon učí, že to je věc, která se má dělat. Ale já to jednoduše nemohu udělat, připadá mi, jako kdybych nad tím nemohla zvítězit,“ rozumíte, „nemohu se dostat do

takového bodu,“ vidíte.

Věřím, že jsi dobrá osoba. Věřím, že jsi upřímná. Nestála bys zde dnes večer jako příklad. Ty to děláš, a to je to, co musíš udělat. Je to Písmo. Ty to musíš udělat.

¹⁹⁹ Někteří z vás bratří, pouze Bůh zná vaše srdce, za čím stojíte, kvůli čemu zde stojíte, věci, nad kterými chcete zvítězit. Nuže, vy to můžete učinit, pokud to přijmete tímto způsobem. Říkáte: „Pane, teď nejsem ničím, jenom Ti odevzdávám sebe sama a zde přicházím. Tvoji milostí to udělám.“ Nuže, ty to nemůžeš udělat bez Něj. Neexistuje zde nic na světě, co bys mohl udělat. Musíš Mu dovolit, aby to udělal On. Právě zasvěcuješ samého sebe Jemu a věříš tomu z celého svého srdce. Pak On to učiní. On to pro tebe učiní, rozumíte, pokud Jej vezmete za Jeho Slovo. On nemůže jednat s jedním člověkem takto a s druhým člověkem nějak jinak. On to tímto způsobem udělá s vámi se všemi, rozumíte. Učiní s každým z vás tu správnou věc.

²⁰⁰ Nyní chci, abyste vy všichni lidé, kteří jste křesťany a žijete povzneseni nad tyto věci, chtěl bych, abyste se modlili, chci, abyste se modlili se mnou, zvláště sloužící bratři, aby se modlili se mnou. Chci, aby teď jeden každý z vás, hluboce z vašich srdcí, rozumíte...

²⁰¹ Vy víte, že ten déšť na vás padl. Říkáte: „Bratře Branhame, tančil jsem v Duchu, mluvil jsem v jazycích.“ To je pravdivé... Ale podívej se na... Vidíte, je něco, co v tom není správné, rozumíte. Podívejte, vy se musíte dostat z toho plevelu teď do té pšenice — pokorní, milí, se Slovem, poslušní, rozumíte, poslušní Slovu.

Nuže, dovolte teď, aby Duch svatý vešel a dovolte Bohu, aby vás dnes večer změnil z toho, čím jste, na to, čím On chce, abyste byli, zatímco se budeme modlit.

²⁰² Náš nebeský Otče, uvědomuji si, že kolem oltáře, který... církev je oltářem, místem, kam lidé přišli a položili sami sebe na něj, aby byli přijati jako spalující oběť Pánu. Víím, Otče, dnes večer někteří z těchto lidí stojících zde a jejich spolubratři jsou z různých zdejších církví. A oni tady stojí okolo oltáře kvůli jejich zasvěcení. A to je pro ně velká věc, učinit to, protože tím dosvědčují těmto lidem svým postojem a také před Tebou, že v jejich životech něco schází.

²⁰³ A tak těžce jak jsem musel tnout do těchto ubohých sester dnes večer, Otče, na znalost jejich abecedy a ony povstaly ze svých sedadel a přišly sem nahoru jako dámy, postavily se sem a řekly: „Tedy, Bože, pokud se mýlím, přetvoř mne.“ Podobně tady stojí i tito bratři. Oni už

povstali ze svých sedadel a přišli sem. Hluboko v jejich srdcích je touha. A, Otče, satan by nevložil touhu do jejich srdcí, aby jednali správně, on by vložil do jejich srdcí touhu, aby jednali převráceně a pokračovali tak dál: „Nechod' tam. Nech to na pokoji. Nevěř tomu.“ To je to, co by řekl. Jak to můžeme posoudit? — Slovem.

²⁰⁴ Tak jak jsem řekl, svatý Martin, Pavel a všichni ti dávní, prvotní biskupové církve a starší posuzovali události Slovem. A teď, dnes večer, oni jsou souzeni Slovem. Když jsou souzeni, jsou napravováni, aby nebyli odsouzeni s tímto světem.

²⁰⁵ Tak tedy, oni přišli, Pane, aby se sami posvětili a byli postaveni stranou tohoto světa, aby nechtěli mít nic s tímto světem společného. Chtějí Ti být zcela poddáni, až celá jejich bytost bude odzrcadlovat Krista. Takže potom, když chodí, mluví, oblékají se, něco dělají, je to stále odzrcadlování Krista v jejich životech. A, nebeský Otče, prosím, abys jim to dal.

²⁰⁶ Nuže, víme, ten čas je tak blízko, příchod Páně; a při pohledu na ten velký pokrok v Phoenixu, jehož jsme svědky uprostřed těchto lidí, když se poohlédnu na čas, kterým jsme procházeli v uzdravujících bohoslužbách a s vědomím, že jsem získal jejich víru k tomu, aby mi pomohla osvobodit tyto lidi od jejich nemocí a utrpení, moci vidět tvého Ducha působícího uprostřed nás, Pane, jakožto potvrzení, že Ty jsi zde, jak fyzicky, tak i vědecky; pak Ti je dnes večer během této výzvy dávám, Pane, v mé modlitbě.

²⁰⁷ Každý služebník, Pane, který je zde, každý křesťan, který kráčí podle příkázání Božích, oni se modlí spolu se mnou, Pane, a my Ti odevzdáváme naše modlitby za tyto lidi. Ať je jeden každý z nich zasvěcen počínaje tímto večerem, Pane. Ať právě teď ta pokorná moc Ježíše Krista vnikne rovnou do jejich srdcí právě takovým způsobem, že je to přetvoří a učiní je jiné počínaje tímto večerem.

Ať ten milý, pokorný, zkroušený Duch do nich vstoupí, Pane, v pokání z toho, co bylo uděláno špatně. A ať na ně přijde to velké odhodlání Boží milosti, aby pokračovalo v jejich životech zasvěceným způsobem pro Tebe, Pane. Přijmi je, Otče. Dáváme Ti je teď, když zasvěcují své životy, ve jménu Ježíše Krista.

²⁰⁸ Nyní, s vašimi skloněnými hlavami, když jste se modlili, důvěřuji... A vy nemůžete říci jedno jediné slovo Bohu, aniž by On o tom nevěděl. Ten nejslabší ze svatých způsobí, že ďábel se třese. A vy jste Jeho dětmi. A máte plnost ve svých srdcích, jeden každý z vás

položil svůj život zcela před Bohem a řekl: „Bože, přetvoř mě a učiň mě tím druhem křesťana, o jakém bylo dnes večer mluveno, protože jsem Ti odevzdal svůj život. Vezmi všechny věci z mého života, které jsou špatné, Otče. A počínaje dnešním večerem budu... Tvou milostí budu žít každý den pro Tebe a budu bdít nad tím, aby se můj život řídil vzorem podle biblických požadavků.“

Pokud jste to ve vašich srdcích udělali, nepozvedli byste ruce před Bohem? Řekněte: „Já jsem to udělal a věřím tomu z celého svého srdce.“ Pán vám žehnej. Pán ti požehnej. Bůh požehnej tobě.

²⁰⁹ Nyní, Otče, oni jsou Tvoji. Zvedli ruce, učinili svá zasvěcení. A nezáleží, jak ten dar je malý; ty jsi zde, abys přijal ten nejmenší z darů. A oni se Ti vydali právě takoví, jací jsou. Chtějí být údy toho velikého těla bez vady, bez vrásky. A oni jsou teď zasvěceni Tobě, Otče. Prosím, abys je chránil od věcí tohoto světa tak dlouho, jak budou žít skrze jméno Ježíše Krista, amen. Teď můžete jít na svá místa, radovat se a být šťastní, že Kristus vás bere za slovo.

Věřím... Zatímco oni odchází dolů, je tady nějaká dáma, která sedí na invalidním vozíku a nějaký muž, tuším, že oni mluví pomocí znakové řeči. Nepochybují, že jsou tady, aby bylo za ně modleno. Sklonili byste všichni hlavy a dovolili mi, abych sešel a modlil se za ně?

²¹⁰ A teď, bratře, který můžeš s nimi mluvit, tam na tom invalidním vozíku, kdo oni jsou, rozumíte... Nuže, řekni jim toto: „Pán Ježíš Kristus vás tak miluje, že vás teď chce uzdravit. Pokud by bylo něco, co bych mohl udělat jinak, než se modlit, pak to udělám. Ale On odpověděl na mé modlitby za lidi, kteří trpěli tak jako vy, tak mnohokrát a uzdravil je. Mé srdce se upíná k vám od chvíle, když jsem se zde postavil.“

²¹¹ A tak jak se dívám na tuto dámu, přemýšlím o mé matce, která právě před několika dny odešla, aby se setkala s Bohem. Ona je možná něčí matkou. Budu se za ní modlit. Chci, abyste věřili, sestro a bratře, že Bůh vyslyší naši modlitbu a odpoví. A skutečně od této hodiny si přeji, abyste věřili, že to dílo je dokonáno.

²¹² Teď ke zbytku obecnstva, je tu ještě někdo, kdo by chtěl přijít, aby bylo za něj modleno? Někdo nemocná osoba nebo někdo takový, někdo, aby byl... nějaká zdejší dáma, někdo odtamtud? V pořádku. Přijďte sem rovnou k oltáři. Rád to udělám.

Jeremiáš 28:9; 5. Mojžišova 18:22

²¹³ Nuže, kolik z vás tady si vzpomíná, je to už dlouho — přibližně

před čtrnácti lety — tam na sbor bratra Outlawa? Vzpomíná si někdo na sbor bratra Outlawa, když jsem tam byl asi před čtrnácti lety? Na bratra Garciu a ty další, vzpomínáte si, jak jsem vyvolával ty lidi? Občas jsem cestoval kolem světa s rozeznáváním duchů. Dnes večer vás беру ke Slovu a jeho pořádku. Viděli jste aspoň jednou, že by ono zklamalo? Nikdy. Tisíckrát a pokaždé dokonale, úplně správně. Je to pravda? Nuže, všichni, kteří víte, že to je pravda, zvedněte ruce, kteří jste zde v tomto shromáždění. Co On řekl? „...co On říká, to se uskutečňuje; pak to poslouchejte.“

²¹⁴ Nuže, vidění neuzdravuje lidi. Vidění jen potvrzuje Boží přítomnost, rozumíte. Tedy, myslím si, že my to teď opravdu víme. Ale pak ten způsob, jakým jsem to dělal, byl prostě modlit se. Byla tady nějaká dáma, která bývala zde ve Phoenixu. Jmenovala se sestra Hattie Waldropová, tuším, že se tak jmenovala. Věřím, že se tak jmenovala, její... ano. Měla rakovinu. Její manžel byl instalatér a oni jsou obvykle ve shromáždění. Nevím, jestli ona je dnes večer tady nebo ne.

²¹⁵ Vzpomínáte si, že ona byla ve shromáždění a oni řekli, že zemřela a ona také tak v té řadě vypadala. A vzpomínám si na tu rakovinu srdce a zdejší lékař sem poslal rentgenové snímky, a tak dále, aby to dokázal. To bylo asi před čtrnácti lety. Ona teď žije.

Vzpomínám si na výzvu k modlitbě za malého, chromého, zrzavého chlapce. Pán ho uzdravil a učinil ho zdravým a on byl v pořádku. Tak hodně věcí, tak mnoho, že to nejde spočítat.

²¹⁶ Říkám to s křesťanskou upřímností. Předpokládám, že kdybych se pokusil sepsat všechny ty případy, které se staly, jež jsem viděl Krista učinit, od chvíle, co jsem služebníkem, nebyl bych schopen odhadnout výšku stohu z těch knih. Mám svědectví lékařských vyjádření o pěti lidech, kteří byli prohlášeni za mrtvé, leželi mrtví a vrátili se zpět do života. Mnozí další o sobě tvrdí, že se tak s nimi stalo, ale já to nemohu na sto procent říci, nemohl bych to říci, dokud to není nějakým způsobem potvrzeno, rozumíte. Ale viděl jsem je, když již byli několik hodin nebo dnů mrtví...

²¹⁷ Dobrá, to malé mexické dítě tam dole v Mexiko City bylo mrtvé už... Nuže, ono zemřelo onoho rána v devět hodin a tam to se stalo kolem desáté večer. Doktor podepsal prohlášení. To dítě zemřelo na zápal plic a bylo po celou tu dobu mrtvé. A ta ubohá, mexická matka stojící venku v dešti... Neudělal jsem vůbec nic, jednoduše jsem položil na to mrtvé dítě ruce. Viděl jsem vidění a položil jsem na to dítě ruce, a ono začalo kopat, a křičet. Křesťanští obchodníci o tom před

nedávnm napsali článek nebo něco takového v *Hlasu obchodníka*, o vzkříšení mrtvých. Tak tedy, to se může stát.

218 Ale co když... Řeknu vám, co... Dovolte mi říci, členům této zdejší církve; a já to řeknu kterémukoli členu sboru: Vy zasvěcujete tento sbor Bohu a všechny jeho členy, vidíte, zasvěcujete to Bohu — každý z vás se svatým životem před Bohem. Sledujte, co se stane, když se tento sbor spojí a začne se modlit, rozumíte, ty modlitby těchto lidí začnou přicházet před Boha. On to neodmítne. To je pravda. Nuže, já jsem jeden z těch mnohých, kteří se zde budou modlit; a Božské uzdravování nespočívá pouze na určité osobě. To jsou upřímná srdce, jež se modlí k Bohu a jsou to upřímní lidé, kteří to obdrží.

219 Uvědomuji si, že jsou dary seslané do církve jako... mějte víru. Chápu, že moje služba, cestování napříč národy; a když se přivádí několik lidí dopředu a dostaví se vidění a prohledává naskrz... A ti, kteří procházejí modlitební řadou jiných mužů, a tak dále, oni přišli a já jsem musel skončit. Možná je něco v minulosti, v životě těch osob. A mnozí z vás zde to viděli přímo na pódiu — hřích byl vyvolán, tajemství jejich srdcí a takové věci — a sdělen důvod, proč nemohli být uzdraveni.

220 Ale skrze to, tím, že jsem vyzval těch několik... Kvůli těm několika málo lidem má síla odešla, rozumíte, a pak... rozumíte tomu, je to podle Písma. A jak... pak zde byla maminka s malým dítětem a já jsem se dokonce nedostal k tomu, abych se za ní modlil, vidíte. Spousta nemocných osob a já jsem se nedostal k tomu, abych se za ně modlil. Myslím si, že to je natolik známo, že každý by měl vědět, že jsem vám mluvil pravdu, rozumíte, že to je pravdivé. A já se budu modlit za tyto nemocné lidi a prosit Boha, aby je uzdravil. Věřím, že každý, za koho se pomodlím, bude uzdraven.

Nuže, pokud je něco ve vašich životech... lidé, kteří tady stojíte, dovolte, abych se vás na to zeptal. Pokud nejste křesťany, staňte se křesťany. Vydejte své srdce Kristu, když stojíte tam, kde právě jste. Pokud nejste naplněni Duchem svatým, nepřestávejte se modlit, dokud vás Bůh nenaplní Svatým duchem. Jestli děláte něco špatně, křesťané, zastavte to. Přestaňte to dělat. Zkontrolujte svůj život. Žijte pro Krista. Teď se budu modlit a prosit Boha.

Nuže, jednou ráno při snídani nebo jednou večer, chci vám říci, co se právě stalo... právě... opustil jsem pole a očekával jsem, vrátil jsem se, abych se modlil a postil, abych uviděl, co to bylo. A něco, po čem jsem vždycky toužil... se stalo. Tak já...

221 To není teď nic fantastického. Nestojím o takové nesmysly. Chci... To musí být „Tak praví Pán“ podle Slova, rozumíte. To musí být. Nuže, máme zde příliš mnoho takových dojmů, pocitů a vše podobné — předsudků, a tak dále. Opusťme tyto nesmysly. Vraťme se přímo k Bohu. My chceme Ducha svatého.

222 Věřím, že Bůh posílá lidi, aby se modlili za nemocné. A já jsem jeden z těch nejpokornějších. Já jsem jeden z těch nejmenších, které Bůh poslal. A já chci dnes večer přinést svoji modlitbu za vás, abyste byli uzdraveni. Vy věříte. A já chci, aby tito zdejší bratři a sestry a všichni v budově, aby se se mnou spojili v modlitbě a ať právě...

223 Myslím si, že začneme rovnou zde. Dovolte, ať někdo přijde přímo sem nahoru ke kazatelně a pak ať odcházejí a vrátí se, odkud přišli. To bude dobré. Bill nebo někdo z vás ať mi pomůže. Přiveďte zrovna...

Rovnou tady, tuto paní zde, přímo tady. Nemusíš začínat nějakou konkrétní osobou. Právě... nemohu... Zdráhám se jim dovolit... pokud jim dovolí přijít... Mohou sem přicházet takto, bratře? V pořádku. Nuže, právě jsme... máme trochu zpoždění, ale vy všichni jistě projevíte vůči mně na krátkou chvíli shovívavost, abych se mohl modlit.

224 Tady tuto sestru znám, myslím, že je členkou sboru bratra Outlawa. Jak se mu teď daří? Fajn. Říkám, nemohu tě oslovit jménem, ale... Bagbyová, sestra Bagbyová. Měl bych tě znát. Ty jsi byla ke mně milá, sestro Bagbyová. A nebylo to... Nejsi to ty, za kterou mě bratr Outlaw vzal do nemocnice, abych se za tebe modlil během mé první zdejší návštěvy? Bylo to něco jako... co jsi měla? Cukrovku nebo srdce? (Tuberkulózu v hrdle.) Tuberkulóza hrdla a ona je stále naživu, ke chvále Boží. Dobrá, to je skvělé. Tak tedy, On je dnes večer stále tímtéž Bohem, právě tím stejným, jakým byl. My jsme se možná změnil, ale On ne. Nuže, jakákoli je tvoje potřeba, On to odejme. Věříte tomu. Budete tomu věřit?

225 Prosím sbor, aby se se mnou modlil. Nebeský Otče, zatímco vkládám své ruce na tuto sestru ve jménu Ježíše Krista, necht' ji Bůh uzdraví. Pronáším toto požehnání ke chvále Boží, ve jménu Ježíše Krista, amen. A teď sestro věř.

226 Věříte, že vás Bůh uzdraví, pokud se za vás pomodlíme a vy se uzdravíte? A vy jste křesťané a vzdáte veškeré díky a chválu Bohu. A když se za vás pomodlíme, nuže, půjdete domů, abyste byli zdraví. To tu věc vyřeší jednou provždy. Už na to nebudete myslet. Náš

nebeský Otče, spolu s touto církví, těmi mnohými, kteří znovu zasvětili své životy, Otče, prosím, abys uzdravil naši sestru ve jménu Ježíše Krista. Nuže, nejenom moje modlitby, ale kamkoliv se podíváme. V hluboké upřímnosti nejsme... opravdu to myslíme z hloubi našich srdcí. Ty se uzdravíš. Budeš tomu věřit, že?

Příslaví 28:13

227 Náš nebeský Otče, v pokoře ducha... A, Bože, odpusť našim nevěrným srdcím. Očisti nás, Pane, když vkládáme ruce na nemocné lidi, protože takto pronášíme něco, o co žádáme, aby to bylo učiněno Bohem. A nyní pomoz těmto ubohým lidem, Otče. Vkládáme ruce na tuto sestru v Ježíšově jménu a prosíme o její uzdravení. Bůh ti žehnej, sestro. Jistě. Důvěřuji... Bůh ti žehnej, sestro. Mohla bys chvíli... Tato dáma upřímně vyznala a řekla, že má velice hněvivého ducha. A my dobře víme, že toto není... to není pěkné. Ale, sestro, nejenom ty, ale spousta z nás. Ale možná někdo nemusí být tak pokorný, aby to vyznal, ale ten, kdo vyznává své hříchy... ten, kdo přikrývá své hříchy, nepovede se mu dobře, ale ten, kdo své hříchy vyznává, milosrdenství dojde. Vy to víte. Tedy, prosím, nebeský Otče, při vkládání svých rukou na sestru, aby ji tato zloba opustila. Ať ji to už nikdy více nesužuje ve jménu Ježíše Krista. Buď požehnaná, sestro.

228 Můj bratře, věříš, že On se chystá splnit tvou prosbu? Ó, Bůh ti žehnej, bratře. Možná, že... Když jsi nervózní, může to způsobit, že se srdce takto rozbuší. Náš nebeský Otče, uvědomujeme si, že někdy nevíme, ve kterém čase se naše srdce zastaví — může se to stát kteroukoli minutu — a bratr má problém se srdcem a podrážděnost v něm způsobuje, že má výbuchy hněvu. Ó, ten ďábel by jej rád dostal předčasně do hrobu. Ale já dnes večer, jakožto Tvůj služebník, se spoluslužebníky, prosíme, aby ve jménu Ježíše Krista jej tato podrážděnost opustila a srdce bylo v pořádku a bylo věrné Kristu po všechny dny jeho života, a aby byl zdravý, a sloužil Mu. V Ježíšově jménu, amen. Bůh ti žehnej, bratře. Věřím, že to všechno pominulo a jsi uzdraven.

229 Dobrý den. Věříš, že On vyplní tvou prosbu? Náš nebeský Otče, přinášíme Ti našeho bratra pod jméno Pána Ježíše, přinášíme jej jakoby pod kříž, na který mu ukazujeme. Podívej se tam na tyto rány. Sleduj, že ta krev stéká z Jeho boku a z obličeje umírajícího Syna Božího, abychom mohli být očištěni od všech našich hříchů a nemocí. Dej to našemu bratrovi. Skrze Ježíšovo jméno přinášíme tuto modlitbu. Amen. Věřím, že to odešlo. Je to tak, bratři?

230 Jak se ti daří, bratře? Věříš teď, že se to stane dnes večer? Dnešním večerem to skončí a ty budeš uzdraven. Náš nebeský Otče, tak jako držím své ruce na našem bratrovi, počínaje tímto večerem napotom, ať je mu splněna jeho prosba, ať se mu daří dobře a žije pro Tebe po všechny dny svého života. V Ježíšově jménu, amen. Věřím, že bude všechno v pořádku.

231 Jak se máš, bratře? To je ta hodina, ve které všechno přejde. Učín své rozhodnutí teď. Náš nebeský Otče, tak jak ten bratr řekl, „amen,“ to je ten čas, kdy to rozhodnutí je učiněno přímo zde, v přítomnosti Krista. Ať to skončí počínaje tímto večerem napotom. Ve jménu Ježíše Krista buď uzdraven. Bůh ti žehnej, můj bratře. Teď věřím, že to skončilo.

232 Jak se ti daří, sestro? Podej mi svůj kapesníček, abych... V pořádku, to je všechno v pořádku — to nebo něco jiného, nějaké malé znamení. Smím říci, že to je trochu ušpiněno, ale představuji si, že to je část oděvu, jež nosili v dřívějších dobách... Jako to bylo s Ježíšem, On měl jeden oděv. Možná v něm musel spát, žít v něm. Ale podívejte se, koho zakrývá.

Náš nebeský Otče, její drahocenný manžel leží chromý. Dnes večer tady stojí jeho partnerka a v ruce drží malý kousek látky, zatímco on je zmračený. Prosím, Otče, abys byl tak milostiv a aby modlitba tohoto sboru, jež se zde shromáždil, a který je poutníkem tady v Phoneixu, a v různých jiných částech této země, které jsou dnes večer zastoupeny, aby naše modlitby byly vyslyšeny. A když na toho člověka bude vložen tento kousek látky, ať jej moc Boží vrátí zpět do normálního života. V Ježíšově jménu, amen. Nuže, prosili jsme o to. A teď ať se tak stane. Ty tomu věříš, sestro.

233 Jak se ti daří, sestro? Toto je tvůj kapesníček? Nu, ty jsi možná velice nemocná a chtěla bys povědět své těžkosti nebo rovnou... artritida. To je asi dvacet let. Tady za mnou sedí muž, který se jmenuje bratr Ed Hooper. On na tom byl tak špatně, tady v Phoenixu, že mu museli nějaký čas držet ruce na polštáři — je to tak, bratře? A to odpoledne, nakolik jsem ten příběh pochopil, s tou nemocí téměř umíral. A on řekl své ženě, že si myslel, že odchází. A on se podíval a uviděl Krista na kříži nebo něco vztyčeného vepředu, nebo něco takového. A on byl natolik uzdraven, že mohl... on tu právě teď sedí. Bratře Hoopere, ona tě chce vidět. Zvedni ruku, aby tě mohla vidět.

234 Modleme se. Náš nebeský Otče, ten muž, který je zde přítomen, nás uvědomuje, že Ty jsi Uzdravitelem. Vkládám ruce na sestru s naší

malou, zasvěcenou, pokornou modlitbou a nabízíme jí uzdravení, Otče. Ve jménu Pána Ježíše pro Jeho slávu, amen. Bůh ti žehnej.

²³⁵ Jak se ti daří, sestro? Naše sestra trpí od té doby, co její manžel před třemi lety zemřel, cukrovkou a artritidou. Ona věří, že ji Bůh uzdraví. My věříme také. Nebeský Otče, teď s rukama vloženýma na ni, ať se s těmi mnoha dalšími vrátí zpět do sboru a jednoduše děkuje Bohu, že všechno pominulo a odešlo. Prosíme, aby to tak bylo, Otče, v naší pokorné modlitbě v Ježíšově jménu, amen. Bůh ti žehnej, moje sestro. Teď věříš.

²³⁶ Jak se ti daří, sestro? Věříš, že dnes večer to skončí a ty Ho teď můžeš přijmout jako svého Uzdravitele? Ó, drahocenný Bože, ta modlitba víry zachrání nemocné a pozvedne je. Přemýšlíme o našem Pánu, jak putoval tady po zemi a sloužil nemocným a konal mnohé skutky. Nuže, prosím za naši sestru ve jménu Ježíše Krista. V tomto pověření, které nám bylo dáno jakožto služebníkům, přinášíme tuto modlitbu pro její uzdravení. Amen. Teď věř, že všechno je teď dokonáno. Se vsí vírou, kterou máš, ono se to napraví. Stane se to.

²³⁷ Jak se ti vede, bratře? Na základě Jeho Slova to musí rovnou tady přestat. Nebeský Otče, vyslyš tuto prosbu našeho bratra. Ve jménu Ježíše Krista, ať je uzdraven. Bůh ti žehnej, bratře.

²³⁸ Jak se ti daří, sestro? Jsi teď připravená a hotová, abys přijala Jeho uzdravení? My tě teď žádáme, abys to skrze to uviděla, že tomu nestojí nic v cestě, co by Jej mohlo zdržet od vylití Jeho Ducha. Náš nebeský Otče, tak jakože vkládám ruce na naši sestru, jelikož Ty uzdravuješ lidi, prosím a věřím z celého svého srdce, že Ty vyslyšíš její prosbu. Ve jménu Ježíše Krista. Amen. Bůh ti žehnej, sestro.

²³⁹ Víte, chci říci toto, zatímco přicházíte. Nikdy jsem nechápal, proč jsem... Krátce předtím, než jsem se stal letničím, jsem chodíval a modlil se za lidi a dařilo se jim lépe. Já nevím... A pak, nemusel jsem kolem toho nic dělat. Jenom Mu prostě věřit. A předkládal jsem modlitbu a především, jak víte, lidem se dařilo lépe. To je způsob, jak to mnozí dělají. Sloužíme modlitbou a věříme tomu a oni jsou uzdraveni. To je všechno, rozumíte. Jak mnozí jsou Božím uzdravením uzdraveni.

²⁴⁰ Vidíte tyto ruce; tak můžete poznat, že jste uprostřed letničních a lidí „Plného evangelia“. Oni tomu věří. Copak nevidíte, jak se Pánu o vás jedná? On se nepokouší vás ranit, ale snaží se, aby... Víte, že nás uvádí na místo bez poskvrny a vrásky? Doufám, že se na mě nebudete

hněvat kvůli Slovu, které jsem přinesl z Bible. Dělán to se vši shovívavostí dobrého úmyslu vzhledem k Bohu.

241 Toto je ta hodina, aby se ti to stalo, je tomu tak, sestro? Teď se to musí stát, rozumíte, protože On to zaslíbil. Náš nebeský Otče, požehnej naši sestru, když na ni vkládám ruce a vírou na ni zde každý křesťan vkládá ruce. Tento sbor se modlí a my prosíme, aby ji nemoc a utrpení opustily. V Ježíšově jménu, amen. To je to, co nám On zaslíbil.

242 Jak se daří, sestro? Věříš, že tento večer je k tomu určen? Náš nebeský Otče, ve jménu Pána Ježíše, ať to je poslední dotek v této hodině, aby byla uzdravena. V Ježíšově jménu, amen. Bůh ti požehnej, má sestro. Dnešním večerem to skončí.

243 Jak se máš, sestro? Je to hodina tvého uzdravení? V pořádku, sestro. Náš nebeský Otče, přináším před Tebe naši sestru ve jménu Pána Ježíše, přináším tuto modlitbu za ni, aby byla uzdravena v Ježíšově jménu. Amen. Nuže, vidíte, to není jenom moje modlitba. Každý se zde modlí, vidíte, všichni spolu. A my si uvědomujeme, že Bůh je přítomen. Víím, že musí být, rozumíte. On to zaslíbil. Jdi, věř.

244 Jak se ti daří, sestro? To je teď k tomu ta hodina, je to tak? Náš nebeský Otče, ať je to pro ni počínaje tímto večerem vyřízeno, ať opustí toto shromáždění dnes večer šťastná, s radostí a je si vědoma, že to skončilo. Ve jménu Ježíše Krista, amen. Bůh ti žehnej, sestro.

Marek 16:17, 18

245 Jak se máš, sestro? To je ten večer tvého uzdravení, je to tak? To je ten čas, právě teď, před Bibli a sborem, a Kristem. Nebeský Otče, mezi těmi kazateli, mezi těmi laiky, mezi všemi svatými Božími, anděly a Duchem svatým, na základě pověření Ježíše Krista, že tato znamení budou provázet ty, kdo uvěří; pokud položí ruce na nemocné, oni se uzdraví. A tak my si nárokuje, že to dnes večer pro naši sestru skončilo, co se týče jejího uzdravení, v Ježíšově jménu, amen. Bůh ti žehnej, moje sestro.

Marek 16:17

246 Uděláme totéž pro tebe, bratře. Věříš tomu? Nebeský Otče, on řekl, že věří. Musí se to tedy stát, Otče. To je to, co jsi řekl. Tato znamení budou provázet ty, kdo věří a on věří. A tak děkujeme, Otče, v Ježíšově jménu za jeho uzdravení. Amen. To je správné. Ty víš, jak to přijmout a věř tomu.

247 Jak se ti daří, bratře? To bude večer tvého uzdravení.

Jednoduše to nech tady ležet a odejdi od toho pryč. Náš nebeský Otče, přinášíme k Tobě v Ježíšově jménu našeho bratra kvůli jeho uzdravení. On to přímo zde zanechá, Pane. Nepřítel jej bude muset opustit. On bude znovu osvobozen v Ježíšově jménu. Amen. Ať se tak stane.

248 Jak se ti daří? Věříš, že Ježíš tě dnes večer uzdraví? Náš nebeský Otče, tak jako to dítě přichází přijmout své uzdravení, my jakožto sbor obětujeme naši modlitbu ve jménu Ježíše Krista za její uzdravení. Amen. Všechno to skončilo. Bůh ti žehnej, sestro.

Marek 16:17

249 Dnes večer to všechno skončí, není-liž pravda? Náš nebeský Otče, ti lidé věří. Oni věří, jinak by sem na pódium nepřicházeli. Jsou nemocní. Oni ví, co mají dělat. Jsou poučení. Oni ví, že to je ta hodina, ve které činí své konečné rozhodnutí a přicházejí pro toto potvrzení. Tato znamení budou provázet ty, kdo uvěří. A já vkládám na ni ruce v Ježíšově jménu. Tak tedy, ona bude uzdravena. Amen. Bůh ti žehnej, sestro. (Sestra hovoří s bratrem Branhamem). Je to... Jonesboro, Arkansas. Ó, před mnoha lety. Jaké jsi měla potíže, sestro? (Sestra vysvětluje.) Chvála Pánu. Mohli jste slyšet toto svědectví. Sláva Bohu. Chvilíčku... pouze na okamžik, sestro. Já to zopakuji.

250 V Jonesboru v Arkansasu, bylo to asi před čtrnácti, patnácti lety — ona měla velké vole, které jí viselo na krku. A ona patřila ke *Svědům Jehovovým*. A toho rána, když uslyšela o našich bohoslužbách Páně, řekla, že jsem dáblův prorok. A vyšla ven do zahrady, aby se modlila a Pán k ní promluvil a řekl, aby tam šla a že bude uzdravena. A Pán ji uzdravil. Ona již nemá žádné vole a její blízcí, (kteří byli Svědky Jehovovými, většina z nich) jsou dnes večer letničními.

251 Nuže, jestliže On může učinit této milé, křesťanské ženě takový hladký krk, On tě může, není-liž pravda, uzdravit? Jistě, může. Náš nebeský Otče, vkládáme ruce na našeho bratra, prosíme Tě za jeho uzdravení ve jménu Ježíše Krista. Amen. Bůh ti žehnej.

252 On je právě tím stejným pro tebe, jako byl pro ni. Je to pravda? Náš nebeský Otče, jednoduchá, krátká modlitba, s jednoduchou vírou... Ó, jsem tak rád, Pane, že to děláš tak jednoduché, že Tě mohu pochopit a jednoduše Tě přijmout. A, Otče, prosím, abys ho uzdravil a aby se mu vedlo dobře v Ježíšově jménu, amen.

253 Jak se ti daří, sestro? Ó, ano, paní, vidím, jak dýcháte. Předpokládám, že... Toto je taková hrozná věc. Ó, ach. To je... trpí (nevýrazná slova). Není pro ni žádný důvod, aby déle trpěla, je to tak?

Pohledte, doktoři ji možná operovali a vyndali z jejich plic žebra a možná jí provedli pneumotorax a způsobili kolaps plíce. A ta dáma trpí. Vy přicházíte a věříte, že Kristus vás uzdraví a chcete strávit celý život ve službě a budete pro Něj pracovat. Pak, křesťané, myslím si, že máme právo přinést tuto dámu před Krista a On ji uzdraví. Modleme se jeden každý z nás.

²⁵⁴ Náš nebeský Otče, naše sestra přichází dnes večer v pokorné úctě a ví, že její lékař udělal všechno, co bylo v jeho silách. Vynaložil veškeré úsilí, ale stále ji to neuzdravilo. Ale Ty jsi ten Uzdravovatel. Ať se uzdraví, Otče. Svěřujeme ji Tobě, abys ji uzdravil v Ježíšově jménu. Amen. Bůh ti žehnej, sestro. Buď teď zdravá. Věřím, že to se uzdraví a budeš v pořádku.

²⁵⁵ Jak se ti daří, sestro? Věříš, že On tě dnes večer uzdraví? On to udělá, jistě, pokud Mu budeš věřit. Budeš? V pořádku. Modleme se. Náš nebeský Otče, tato dáma přichází a věří. Ona řekla, že dokonce neví, co je s ní konkrétně špatného, ale On to ví. Cokoliv to je, Pane, ona chce, aby toho byla zbavena. Ona ví, že to je nepřítel. Prosím, abys její prosbu vyplnil ve jménu Ježíše Krista. Amen. Bůh ti žehnej, sestro. Odejdi a věř z celého svého srdce.

²⁵⁶ Jak se ti daří, sestro? Věříš, že dnešního večera nastane ta chvíle, kdy se to vyřeší? Přemýšlel jsem, ta dáma z Arkansasu právě vydala svědectví, vzpomínám si, jak v této řadě, nikdy na ni nezapomenu, nějaká paní držela kapesník. Myslím, že plakala. A když to sundala dolů, ten kapesník, neměla nos. Rakovina jí sežrala nos. A její syn byl likvidátor v Texarkana. A já jsem se za ni modlil.

A už v dalším shromáždění tam stála půvabná žena a dívala se... vypadala velice mladě a dívala se na mě. Zeptala se: „Vzpomínáš si na mě?“

²⁵⁷ Řekl jsem: „Lituji, ale asi ne ne.“ A ten chlapec začal tak trošku plakat a díval se. Byla to ta dáma. Měla nový nos. Znovu na jejím obličejí vyrostl. Víím, že to zní neuvěřitelně, ale nechtěl bych říkat něco, co se nezakládá na pravdě. Tedy tam... neměli bychom to dělat. Měli bychom být smrtelně vážní, když o těchto věcech mluvíme. Ale podíval jsem se na tu dámu, která tam stála bez nosu. A pak, o několik týdnů později, jsem se s ní znovu setkal, a měla nos. A... to právě... Řekla, že ta rakovina ho přestala požírat. A za nějaký čas začalo znovu něco vyrůstat. A nyní má opět nos. Je to tak předivné pozorovat, jak On to může udělat.

258 Nuže, Ten, který to mohl učinit, může uzdravit tebe, je to tak, sestro? Nelze zpochybnit Jeho moc, aby to učinil... Jeho ochotu. Chtěl bych ti to říci, sestro, jako smrtelník, že oba se musíme jednoho dne postavit, tak jak stojíme tady v Jeho přítomnosti. On to už udělal, pokud by tě mohl přimět k tomu, abys tomu uvěřila. Ale je zde nějaká maličkost... jedne jako křesťanka, dej se pokřtít, a tak dále a takto. Ty tomu věříš, že když se za tebe pomodlím, že budeš uzdravena, sestro. Nyní, když se modlíme, nuže, ať se celý sbor modlí společně se mnou.

259 Náš nebeský Otče, tato mladá dáma, která zde stojí a je v přítomnosti Boží, vkládám na ni své ruce a prosím za její uzdravení, ve jménu našeho Spasitele Ježíše Krista. Amen. Bůh ti žehnej, sestro. Ať se tak stane počínaje touto chvílí.

260 Ano. Devadesát pět. To je milé... Přichází kvůli své devadesáti pětileté matce se šedým očním zákalem. Náš nebeský Otče, tak jak ona tady stojí v zastoupení, jak řekla, místo své matky, která je v pokročilém věku, s šedým zákalem, prosíme za její matku. Ó, Bože, tento sbor přináší svoji modlitbu za uzdravení její matky, ve jménu Ježíše Krista. Amen. Nepochybuji o tom.

261 Dobrá, sestro, bude to skonč... můžeš věřit tomu, že to bude skončeno? Náš nebeský Otče, s vloženýma rukama na ní, za ukončené dílo, které má být dovršeno, ať se to teď s ní stane. Prosím o to v Ježíšově jménu. Amen. Bůh ti žehnej, sestro.

262 Můj bratře, věříš teď z celého svého srdce? Otče, Bože, přinášíme Ti zde tohoto mladého muže, vkládáme na něj ruce ve jménu Pána Ježíše. Ať to dokončené dílo Kristovo na Golgotě je v něm dovršeno jeho uzdravením. Amen. Buď požehnán, bratře. Ať je to dnes večer ukončeno.

Matouš 7:17; Lukáš 6:31

263 Jak se ti daří, sestro? Budeme věřit, že s tím bude dnes večer skončováno. Bůh se to chystá vyplnit přímo zde. Náš nebeský Otče, právě tak jak je to napsáno, a teď to bude vyřčeno. Pak to musí být uskutečněno. Ať je to tak v těle naší sestry. Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista. Amen. My tomu teď věříme z celého srdce, že to s tebou bude v pořádku.

Zlomená šíje? Nemocný krk. Ó, ach. Hlavní... Dobrá, sestro, jeden každý z nás je křesťan; všichni bychom si dovedli představit, jak bychom se cítili, kdybychom to měli na sobě. Nuže, co kdyby to bylo právě naopak a ta dáma by se modlila za mě? Nebo, co kdyby se

modlila za vás? Nuže, jak... ona je na tom celou dobu mizerně. Nuže, jak... Chtěla bys někoho, kdo by byl opravdu poctivý a upřímný, a smrtelně v těchto věcech vážný, rozumíš. Kdybych to byl já, přál bych si to. Tak tedy, dělej druhým to, co chceš, aby oni dělali tobě.

²⁶⁴ Nuže, ať každý z vás se chopí této víry a jako opravdový sbor řekněte tak, jak jsme, řekněme: „Otče, Bože, vezmi teď toto utrpení od naší sestry.“ Náš nebeský Otče, ať přijde zpět a přinese s sebou ten korzet, který má na krku, věduce, že to už déle nemusí nosit, že to bylo Ježíšem Kristem ukončeno, když se tento sbor modlí a prosí o požehnání. Odpověz těmto křesťanům, Pane. Oni zasvětili své životy Tobě. Ať je uzdravena v Ježíšově jménu. Amen. Ať to skončí, ať to pomine. To tě již déle nebude trápit. Budeš v pořádku.

Izaiáš 53:5; 1. Petrova 2:24

²⁶⁵ Bratře, bude to teď ukončeno? Vyřízeno jednou provždy. Nebeský Otče, ve jménu Pána Ježíše, daruj uzdravení našemu bratrovi. Prosíme o to ke chvále Boží v Ježíšově jménu. Amen. Bůh ti žehnej, můj bratře. Ať to v tobě počínaje dnešním dnem skončí.

Pane, tato obyčejná žena, která tady dnes večer stojí, ať se to dílo Pána Ježíše vyplní v jejím těle, protože Jeho ranami jsme byli uzdraveni. Prosíme o toto požehnání v Ježíšově jménu. Amen. teď to skončilo.

²⁶⁶ Jak se ti daří? Věříš, že Ježíš tě dnes večer uzdraví? Astma? Ó! Tím je míněna stará věc, není-liž pravda? Přesně. Bratr Williams, bratr tady... křesťanský obchodník, on měl... klinika Mayo se ho kvůli astma vzdala. Řekli, že už více nepřibere na váze nebo něco takového. On tam přišel, bylo to asi... téměř před rokem, pokud se nepletu, bylo to jednou večer v modlitebně. Vyšel jsem ven a modlil jsem se za něj a Pán ho uzdravil. Domnívá se, že přibral... Bylo mu řečeno, že už nemůže přibrat více na váze, že už není schopen přibrat na váze. A přibral asi patnáct nebo šestnáct kilo.

(Někdo v obecenstvu mluví.) Slyšíš to, miláčku? Tato dáma je teď tady. Obyčejná žena zde... ó, ano, vidím. Slyšíš to? Teď se podívej, Ježíš uzdravil takovou, která byla možná menší než ty, maličká. A ona měla zápal plic nebo co to bylo. Vypadalo to hrozně. A podívej, Ježíš miluje... On tě miluje. Podívejte, jak... jak pěkně a zdravě ona vypadá. Nuže, s tebou to může zrovna tak.

²⁶⁷ Modleme se. Nebeský Otče, vkládáme ruce na to malé děvčátko, prosíme Tě, aby ji to astma opustilo, a ať je uzdravena skrze

Ježíše Krista, našeho Pána. Amen. Jdi, ty se z toho dostaneš a budeš uzdravena, a budeš svědčit, jako svědčila tato malá dáma o svém malém děvčátku.

268 Jak se máš, sestro? Věříš, že Pán Ježíš tě uzdraví? Náš nebeský Otče, modlíme se, abys také uzdravil toto malé děvčátko. Ať je její svědectví takové, jako zde řekla tato sestra. Ať od pobřeží k pobřeží chválí Boha za dobrotivost jejího uzdravení. Amen. Bůh ti žehnej, sestro.

269 Jak se ti daří, sestro? Je to teď čas tvého uzdravení? Náš nebeský Otče, tak jako tato dáma přichází s upřímnou vírou, že toto bude ta hodina jejího vysvobození, ať je tomu tak, Otče, zatímco o to prosíme ve jménu Ježíše Krista. Amen. Bůh ti žehnej, sestro. Ať to od této chvíle skončí. Už na to víc nemysli.

270 Jak se ti daří, sestro? Víím, že to zní primitivně, už na to nemysli, ale já to tak nemíním. Myslím tím, že to je už ukončené dílo. Je to již vykonáno. Věříš, že On to může udělat správně? Náš nebeský Otče, prosím, abys uzdravil naši sestru, aby se jí vedlo dobře. Vkládáme na ni ruce v Ježíšově jménu. Amen. Považuj to ve svých myšlenkách za ukončené a vyřešené a bude to všechno v pořádku.

271 Jak se ti daří, synu? Ve tvém žaludku? Věříš, že Ježíš tě uzdraví, synu? To je tvůj syn? Věříš, že On to udělá, sestro? Víím to. To zní, víš, ty znáš to svědectví, co jsme... Pán udělal ve své církvi v posledních dnech mnohem závažnější případy než to, co měl v této době náš malý bratr. On je Bůh, který může stvořit. On může, jako...

272 Podívej. Pokud vyrůstá stéblo pšenice a spadne na něj hrouda a zdeformuje tu pšenici a otočí ji jiným směrem, pak ta pšenice neroste, jak by měla. Ale odstraňme příčinu a pak ta pšenice bude růst správně, rozumíte. Ovšemže, satan zde udělal něco zlého. Ale tato modlitba víry ho může vyhnat a ono to poroste správně. Věříš tomu, že? Nuže, dovolte, abychom se za toho drahého chlapce pomodlili.

273 Nebeský Otče, v jednoduchosti, a přece v moci, ať ta Boží moc uzdraví našeho malého bratra. Ať tam v tom chlapci nastane v průběhu několika následujících hodin taková změna, že z toho matka bude naplněna radostí. Prosíme o to v Ježíšově jménu, amen. Bůh ti žehnej, můj bratře. Věř Mu. Bůh ti žehnej. Skvělý, milý chlapec. Bůh ti žehnej.

274 Nebeský Otče, u našeho bratra se projevil vysoký krevní tlak. Prosím, abys ho uzdravil, Pane. Ať jej to dnes večer opustí. Ať, když půjde na příští kontrolu nebo cokoli by to bylo, ať ti doktoři řeknou:

„Cože, ty jsi opět v normálu.“ On bude hluboko ve svém srdci vděčný, Pane. Prosím, v Ježíšově jménu, amen.

Já to milerád udělám, můj bratře. Nebeský Otče, jeho pozemský otec je nemocen. On tady má kapesník a chce ho položit na svého tátu. Ó, Bože, prosím, abys poctil víru jeho syna a uzdravil jeho otce v Ježíšově jménu, amen. Bůh ti žehnej, můj bratře. Kéž to Bůh vyslyší do posledního detailu; a věřím, že On to udělá.

275 Sestro, to teď skončí, není-liž pravda? Zrovna v tuto chvíli tě to opustí. Náš nebeský Otče, tak jako my, tvá církev, modlíme se za naši sestru v jejím stavu, ať ji Boží moc uzdraví a navrátí ke zdraví. Ve jménu Ježíše Krista, amen. Buď nyní požehnána, sestro. Pros a bude ti dáno.

276 Jak se ti daří, sestro? Učiní On dnes večer, aby se ti dařilo dobře? Náš nebeský Otče, prosíme, abys uzdravil naši sestru, aby se jí dařilo dobře. Ona přichází a říká, že věří, že tomu tak bude. Ať tomu tak potom je, Otče. Prosím Tě v Ježíšově jménu, amen. Bůh ti žehnej, sestro.

Římanům 10:17; Zjevení 12:11

277 Jak se máš, sestro? Toto je hodina tvého vysvobození. Náš nebeský Otče, tito pokorní lidé procházejí pódiem a věří, že uzdraví jejich nemoci. Oni toho slyšeli tolik, co bylo řečeno a víra přichází slyšením, posloucháním svědectví, kterým můžeme zvítězit Beránkovou krví v našem svědectví. Prosím, abys uzdravil naši sestru, aby se jí dařilo dobře skrze Ježíšovo jméno, amen. Bůh ti požehnej, sestro.

Marek 16:18

278 Nech to zrovna tady, drahý bratře, a to bude právě ta hodina, kdy to pomine. Je to pravda? Náš nebeský Otče, přináším Ti jej s tímto sborem, s jejich modlitbami, všech těch věrných služebníků a Diakonů, a starších, a laiků, a všech... Duch svatý v našem středu vydává svědectví Jeho Slova, že budou klást ruce na nemocné a oni se uzdraví. Ty jsi to zaslíbil, Otče. Uzdrav teď jeho oči a učiň, aby se mu dařilo dobře v Ježíšově jménu, amen. Bůh ti požehnej, můj bratře. Ať to skončí zrovna v tuto chvíli.

279 Jak se ti daří, sestro? Věříš, že to bude od této chvíle napotom ukončeno? Náš nebeský Otče, ať to pro naši sestru skončí, počínaje tímto večerem. Ať je pro slávu Boží uzdravena, amen. Buď požehnána, sestro. Věř teď z celého svého srdce. Věř, že to skončilo.

²⁸⁰ Jak se ti daří? To je dítě. Ó, ach. To je velice špatné. Ty jsi velice krásné, malé děvčátko. Ježíš tě uzdraví. Nuže, náš nebeský Otče, s vloženýma rukama na tomto malém dítěti, cítím v hloubi svého srdce: „Co kdyby to byla moje dcera Sára?“ Ona je něčí dcerou. A prosím, Otče, abys uzdravil tuto malou dívku z té alergie. A ať ji ty záchvaty opustí. Ať je zdravá v Ježíšově jménu, amen. Teď se z toho dostaneš, miláčku. Věř tomu.

²⁸¹ Jak se ti daří, bratře? Chystáš se s tím skončit, počínaje tímto večerem? Je to pravda? Otče, Bože, prosím, abys v Ježíšově jménu našeho bratra uzdravil, a aby se mu dařilo dobře. Ať to v jeho životě právě teď skončí, všechno skončí — že bude mít víru, víru, která v jeho srdci nepochybuje. Ať se mu daří dobře v Ježíšově jménu, amen. Buď požehnán, můj bratře.

Jistě, buď požehnáno tvé srdce. Nebeský Otče, jeho matka, které je osmdesát tři let a trápí ji srdce a má astma, vyslyš, Pane, aby když na ni bude položeno toto malé znamení, ať se uzdraví v Ježíšově jménu, amen. Bůh ti žehnej, bratře, a tvé matce také.

Ať to od nynějška skončí, sestro. Ať to už patří minulosti. A tady nastává budoucnost. Nebeský Otče, ve jménu Ježíše Krista ji uzdrav, naši sestru. Prosíme Tě o to v Ježíšově jménu, amen. Odešlo to.

²⁸² Jak se máš, bratře? Skončí to od nynějška? Náš nebeský Otče, prosím za našeho bratra, abys uzdravil jeho tělo, aby se mu dařilo dobře. Ať to počínaje touto hodinou skončí, ve jménu Ježíše Krista, amen. Buď požehnán.

Ó, aj. Měj tuto modlitbu za vyslyšenou. Jistě, já to milerád udělám, bratře. Ty věříš se mnou, že se jí povede dobře. Náš nebeský Otče, ta malá dáma, jež někde čeká, aby na ni byl položen tento kapesník, který jí posíláme za účelem uzdravení ve jménu Ježíše Krista, Syna Božího, amen. Bůh ti žehnej.

Nuže, tam je nějaká dáma, která zde sedí a která se nemůže postavit a někdo tady nahoře, a také nějaký muž. Sejdu dolů, abych se za ně pomodlil. A teď se všichni modlete se mnou, uděláte to? (Někdo říká, že ta boule, kterou měla na své hrudi zmizela, a ta bolest přestala.) Není to podivné?

*Miluji Jej, miluji Jej,
protože On dříve miloval mě
a vykoupil spasení mé,*

na dřevě Golgoty.

Bůh ti žehnej. Nebeský Otče, prosím, abys uzdravil naši sestru a aby se jí dařilo dobře, ve jménu Ježíše Krista. Prosím, aby Jeho vůle byla uskutečněna, amen. Bůh ti žehnej, sestro. Teď jdi a buď zdravá.

²⁸³ Vidíte, jak je to jednoduché? Nuže, řekněte mi, co zde prošlo kolem, aby se odstranila ta boule a ta bolest byla vzata pryč z té ženy, která dokonce nemohla poslouchat poselství. Vidíte, ona je tam nahoře a chválí Boha. Jestliže ta žena, která byla hluchá i němá a slepá, může chválit Boha za odstranění rakoviny, jistě my, kteří jsme zdraví, jakožte dnes večer jsme, můžeme vzdát za to Bohu chválu. Nemyslíte si to také tak? Potřesme si každý z nás s někým rukou, zatímco zpíváme.

*Miluji Jej, miluji Jej,
protože On dřívě miloval mě
a vykoupil spasení mé,
na dřevě Golgoty.*

Ve jménu Pána Ježíše, vyslyš, aby na kohokoli toto bylo položeno, ať pro slávu Boží jsou uzdravení, amen. Není On předivný? Řeknu vám toto: miluji právě tento způsob. Mám zalíbení v Bohu, miluji Jej z celého svého srdce. On je mým Spasitelem.

²⁸⁴ Tak tedy, zítra večer, myslím, že následující bohoslužba je v Tempe, v Arizoně, u bratra Groomera. Bratr Groomer je ze sborů Božích. Je to tak? Sborny Boží v Tempe, plného evangelia. Ano, domnívám se, že je to oznámeno. A teď, milujete Jej doopravdy? Amen. To je nádherné.

Nuže, předávám teď bohoslužbu bratru... pastorovi. Mám se ještě za někoho modlit? Ještě chvilku. Pojď dopředu. Jistě, rád to udělám.

²⁸⁵ Můj vzácný bratře, nuže, za jeho nemocnou ženu — je nemocná už dva roky. Nyní věrme. Otče, vím, že ten svět by se na to mohl podívat shůry a říci: „Já tomu nevěřím.“ Co ale s tou dámou, která před několika málo minutami vydala svědectví, že měla vole na krku? Co s tím, rozumíte? Lidé, kteří... Tady ta malá dívka, která je teď mladou ženou. To bylo astma a všechno možné. Podívejte se na to, co všechno víme, že je pravda, vidíte. On bude... Bůh... také ke své ženě. Modleme se.

²⁸⁶ Pane Ježíši, nějaká nemocná žena, prosíme, aby tato látka na ni

položená, ať je znamením tohoto shromáždění dnes večer a slova Božího. A ať je uzdravena pro Tvoji slávu. Amen. Bůh ti žehnej, bratře.

²⁸⁷ Modleme se. Nebeský Otče, děkujeme Ti, Bože. Prosím, abys to vyslyšel, Otče, ve jménu Pána Ježíše Krista. Amen. On to teď udělal. Naplnil to po třinácti letech. Ti, jež očekávají na Pána, obnoví své síly. To je v pořádku, bratře. Ó, to je nádherné. Dobrá, uvidíme se s většinou z vás zítra.

